

อัล-อินญิล
มาระโก

อัล-อินญีล

มาระโก

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ คือ มาระโก เป็น
ซูเราะฮ์หนึ่งของคัมภีร์อินญีล อัลลอฮ์
(ซุบฮานะฮูวะตะอาลา) ทรงประทานคัมภีร์
อินญีลเป็นสิ่งที่ชี้นำและแสงสว่าง เป็นคำ
เตือนแก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย และเป็นที่ยืนยัน
คัมภีร์ที่อยู่เบื้องหน้า คือ คัมภีร์เตารอฮ์
เราต้องศรัทธาต่อโอองการทั้งหลาย ที่อัลลอฮ์
ทรงประทานลงมา

จุดเน้นของหนังสือเล่มนี้ คือการ
กระทำของนบีอิซา (อะลัยฮิสสลาม) ผู้ได้
สำแดงสัญญาณและฤทธานุภาพของอัลลอฮ์
คือการรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด คนเป็น
โรคเรื้อน และการให้ผู้ที่ตายแล้วมีชีวิตขึ้น
ด้วยอนุมัติของอัลลอฮ์ อีกทั้งยังขับชัยฏอน
เลี้ยงมหาชน ห้ามพายุ และเดินบนทะเล นบี

อีซา (อะลัยฮิสสลาม) จึงเป็นผู้มีเกียรติทั้งใน
โลกนี้และโลกหน้า

คัมภีร์อินญีลเดิมเขียนไว้เป็นภาษา
กรีก ซึ่งในสมัยนั้นเป็นภาษาสามัญของโลกทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ก่อนศตวรรษ
ที่ 5 คัมภีร์อินญีลได้รับการแปลเป็นภาษา
ละติน (อาณาจักรโรมัน) ภาษาซีเรีย
(ตะวันออกกลาง) ภาษาอียิปต์โบราณ และ
ภาษาอาร์มีเนีย ต่อมาได้แปลเป็นภาษา
ต่างๆ ทั่วโลก

ผู้จัดพิมพ์

สารบัญ

นบียะหุยาผู้ให้บังพิศมา.....7

(1:1-11)

การงานของนบียีซาในแคว้นกาลิลี.....9

(1:12 - 9:50)

นบียีซาในแคว้นกาลิลีสู่บัยตุลมักดิส.....72

(10:1-52)

การงานของนบียีซาในบัยตุลมักดิส.....82

(11:1 - 16:20)

บิสมิลลาฮิรเราะฮ์มานิรรอฮีม

นบียะหฺยาให้บัพติศมา

¹ ชาวดีเรื่องอีซา อัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺเริ่มต้นตรงนี้ ² ตามที่นบียะหฺยาเขียนในคัมภีร์บริสุทฺธิ์ว่า “นี่แน่ะ เราใช้ทูตของเราหน้าหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ ³ เสียงคนร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมทางแห่งพระผู้เป็นเจ้า จงทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป”

⁴ นบียะหฺยาผู้ให้บัพติศมาปรากฏตัวขึ้นในถิ่นทุรกันดาร เขาประกาศถึงบัพติศมาที่แสดงการเตาบะฮฺ เพื่อรับการยกโทษความผิดบาป ⁵ คนทั้งแคว้นยูเดียกับคนทั้งบัยตุลมักดิสะพากันออกไปหานบียะหฺยา สารภาพความผิดบาปของพวกเขา และรับ

บัพติศมาจากเขาในแม่น้ำจอร์แดน ⁶ นบียะหุยาแต่งกายด้วยผ้าขนอฐ และใช้หนังสือคำดาเอว รับประทานตักแตนและน้ำผึ้งป่า ⁷ เขาประกาศว่า “ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งมา ท่านยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะน้อมตัวลงแก้อายรองเท้าให้ท่าน ⁸ ข้าพเจ้าให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่ท่านผู้นั้นจะให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยอัครสุทธกุดชู”

อีซารับบัพติศมา

⁹ ในเวลานั้นอีซามาจากเมืองนัชรอฮุ แคว้นกาลิลี และรับบัพติศมาจากนบียะหุยาในแม่น้ำจอร์แดน ¹⁰ ทันทีที่ท่านขึ้นมาจากน้ำ ก็เห็นชั้นฟ้าแหวกออก และรุสุทธลอฮ์ดูจนกพิราบเสด็จลงมาประทับบนท่าน ¹¹ แล้วมีเสียงมาจากชั้นฟ้าว่า “ท่านเป็นอัล-มะซีฮุ ผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา เราชอบใจท่านมาก”

อีซาอูกล่อลวง

¹² แล้วโดยทันที รุซูลลอฮ์ก็ทรงเร่งเร้าท่านให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ¹³ และอยู่ที่นั่นถึงสี่สิบวัน อีซาอูก็บิลิสล่อลวงและอยู่กับสัตว์ป่า และเหล่ามลาอิกะฮฺมาปรนนิบัติท่าน

อีซาเริ่มงานที่แคว้นกาลิลี

¹⁴ หลังจากนบียะหฺยาถูกจับแล้ว อีซามายังแคว้นกาลิลี ประกาศข่าวดีของอัลลอฮฺ ¹⁵ โดยกล่าวว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้ว และการปกครองของอัลลอฮฺก็มาใกล้แล้ว จงเตาบะฮฺ และศรัทธาในข่าวดี”

อีซาเรียกชาวประมงสี่คน

¹⁶ ขณะที่ท่านเดินไปตามชายทะเลสาบกาลิลี ก็เห็นชาวประมงสองคน คือซีโมนและอันดรูว์น้องของซีโมน กำลังทอดแหอยู่

ในทะเลสาบ ¹⁷ อีซากล่าวกับพวกเขาว่า “จงตามเรามา เราจะตั้งพวกท่านให้เป็นผู้หาคนเหมือนหาปลา” ¹⁸ พวกเขาก็ละแหตามท่านไปทันที ¹⁹ เมื่อท่านเดินต่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็เห็นยะอูบบุตรเศเบดี กับยะหุยาน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือ ²⁰ ท่านเรียกพวกเขาทันที พวกเขาจึงละเศเบดีผู้เป็นบิดาไว้ที่เรือกับพวกลูกจ้างแล้วตามท่านไป

ชายที่มีชัยภูอนเข้าสิง

²¹ ท่านกับพวกเขาจึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และพอถึงวันบริสุทธิ์ท่านเข้าไปในธรรมศาลาแล้วสั่งสอน ²² คนทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสอนของท่าน เพราะว่าท่านสั่งสอนพวกเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมจารย์ ²³ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งที่ถูกชัยภูอนเข้าสิงปรากฏตัวในธรรมศาลา ²⁴ มันร้องตะโกนว่า “อีซาฮาว

นี้หรือฮู ท่านมาอยู่กับเราทำไม? ท่านจะมาทำลายเราหรือ? ข้ารู้ว่าท่านเป็นใคร ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ของอัลลอฮฺ”²⁵ อีซาจึงสั่งห้ามมันว่า “จงนิ่งเสีย และออกจากตัวเขา”²⁶ ชัยฎอนจึงทำให้คนนั้นชักดิ้นชักงอและร้องเสียงดัง แล้วมันก็ออกจากตัวเขา²⁷ คนทั้งหลายก็ประหลาดใจถามกันว่า “นี่มันอะไรกัน ต้องเป็นคำสอนใหม่ที่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจแน่ๆ เขาสั่งได้แม้แต่ชัยฎอนและพวกมันก็ยอมเชื่อฟังเขา”²⁸ แล้วกิตติศัพท์ของท่านก็เลื่องลือไปทั่วแคว้นกาลิลีในทันที

อีซารักษาคนจำนวนมาก ที่บ้านของซีโมน

²⁹ หลังจากออกมาจากธรรมศาลา ท่านก็เข้าไปในบ้านของซีโมนและอันดรูว์ทันทีพร้อมกับยะอากุบและยะหุยา³⁰ แม่ยายของซีโมนกำลังนอนป่วยจับไข้อยู่ พวกเขาจึง

มาบอกเรื่องของนางให้ท่านทราบทันที
³¹ ท่านจึงไปหาและจับมือนางพยุงให้ลุกขึ้น
นางก็หายไ้ และปรนนิบัติท่านกับพวกเขา

³² ในเย็นวันนั้นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว คน
ทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มี
ชัยภูอนสิงมาหาท่าน ³³ และคนทั้งเมืองก็มา
ออกันอยู่ที่ประตู ³⁴ ท่านจึงรักษาคนจำนวน
มากที่เป็นโรคต่าง ๆ ให้หาย และขับชัยภูอน
ออกไปมากมาย และห้ามพวกมันพูด เพราะ
ว่าพวกมันรู้จักท่าน

อีซาสั่งสอนตามที่แตกต่างกัน

³⁵ ในเวลาเช้ามีดท่านลุกขึ้นออกไปยังที่สงบ
และขอคูอาร์ที่นั่น ³⁶ ซีโมนและคนเหล่านั้น
ที่อยู่ด้วยก็ตามหาท่าน ³⁷ เมื่อพบแล้วพวก
เขาจึงบอกว่า “ทุกคนกำลังตามหาท่าน”
³⁸ ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ให้พวกเรา
ไปยังเมืองที่อยู่ใกล้เคียง เราจะได้ประกาศ

ที่นั่นด้วย การที่เรามาก็เพื่อสิ่งนี้”³⁹ แล้ว
ท่านไปประกาศในธรรมศาลาของพวกเขา
ทั่วแคว้นกาลิลี และขับชัยภูอนทั้งหลายออก

อีซารักษาคนโรคเรื้อน

⁴⁰ มีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาท่านและ
คุกเข่าลงวิงวอนท่านว่า “เพียงแต่ท่านพอใจ
ก็จะบันดาลให้ข้าพเจ้าหายสะอาดได้”⁴¹ อีซา
สงสารเขาจึงยื่นมือแตะต้องคนนั้น กล่าวกับ
เขาว่า “เราพอใจแล้ว จงหายสะอาดเถิด”
⁴² ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็ออกจากตัวเขาไป
และคนนั้นได้รับการชำระให้สะอาด⁴³ ท่าน
กำชับคนนั้น และส่งเขาไปทันที⁴⁴ โดยกล่าว
กับเขาว่า “อย่าเล่าอะไรให้ใครฟังเลย แต่จง
ไปแสดงตัวต่อผู้ประกอบพิธีทางศาสนา และ
กระทำการพลีสำหรับคนที่หายสะอาดแล้ว
ตามที่บัญญัติไว้ เพื่อเป็นหลักฐานยืนยัน
ต่อคนทั้งหลาย”⁴⁵ แต่เมื่อคนนั้นออกไป เขา

ก็เริ่มป่าวประกาศข่าวนี้ไปทั่ว จนท่านไม่สามารถเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยได้อีกต่อไป แต่ต้องอยู่นอกเมือง และมีคนจากทุกหนแห่งมาหาท่าน

อีซารักษาคนง่อย

¹ หลังจากผ่านไปหลายวัน ท่านเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก เมื่อคนทั้งหลายได้ยินว่าท่านอยู่ที่บ้าน ² คนจำนวนมากก็มาชุมนุมกันจนล้นออกไปถึงนอกประตู ขณะที่ท่านกล่าวพระดำรัสให้พวกเขาฟังอยู่นั้น ³ มีคนสี่คนหามคนง่อยคนหนึ่งมาหาท่าน ⁴ แต่เมื่อพวกเขาไม่สามารถเข้าไปถึงตัวของท่าน เพราะมีคนมาก พวกเขาจึงเจาะดาดฟ้าตรงที่ท่านอยู่นั้น และเมื่อทำเป็นช่องแล้ว พวกเขาก็หย่อนแคร่ที่คนง่อยนอนอยู่ลงไป ⁵ เมื่ออีซาเห็นความศรัทธาของพวกเขา ท่านจึงกล่าวกับคนง่อยว่า “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” ⁶ แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่นและคิดในใจว่า ⁷ “ทำไมคนนี้พูดอย่างนี้ หมิ่นประมาทอัลลอฮฺนี้ ใครจะอภัยบาปได้นอกจากอัลลอฮฺผู้เดียว?”

⁸ อีซาทราบในใจทันทีว่าพวกเขาสนทนากันในหมู่พวกเขาอย่างนั้น จึงกล่าวว่า “ทำไมพวกท่านถึงคิดในใจอย่างนี้⁹ การที่พูดกับคนง่อยว่า ‘บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว’ กับการพูดว่า ‘จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด’ แบบไหนจะง่ายกว่ากัน? ¹⁰ ทั้งนี้เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าเราผู้เป็นบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลก ดุณาที่จะอภัยบาปได้” อีซาจึงบอกคนง่อยว่า ¹¹ “เราสั่งท่านว่า จงลุกขึ้นยกแคร่แล้วกลับบ้านของท่าน” ¹² คนง่อยก็ลุกขึ้น แล้วยกแคร่ของตนทันที เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งหลาย ทุกคนก็ประหลาดใจและสรรเสริญอัลลอฮ์กล่าวว่า “เราไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้เลย”

อีซาเรียกเลวีให้ติดตามท่าน

¹³ อีซาเดินไปตามชายทะเลสาบอีก ผุ่งชนทั้งหมดก็มาหาท่าน และท่านกล่าวว่าสั่งสอน

พวกเขา¹⁴ เมื่อท่านกำลังไปนั้น ก็เห็นชายคนหนึ่งชื่อเลวีบุตรอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงกล่าวกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามท่านไป

¹⁵ เมื่อท่านนั่งรับประทานอาหารอยู่ในบ้านของเลวีนั้น มีพวกเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆ หลายคนร่วมสำรับกับอีซาและกับพวกสาวกของท่านด้วย เพราะมีคนติดตามท่านมาก¹⁶ เมื่อพวกธรรมาจารย์ที่เป็นพวกฟาริสีเห็นท่านรับประทานอาหารกับพวกคนบาปและพวกคนเก็บภาษี จึงถามสาวกของท่านว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงร่วมรับประทานอาหารด้วยกันกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป?”¹⁷ เมื่ออีซาได้ยินแล้ว จึงกล่าวกับพวกเขาว่า “คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป”

ปัญหาเรื่องการถือศีลอด

¹⁸ ระหว่างที่พวกศิษย์ของนบีเยหุยาและพวกฟาริสีกำลังถือศีลอด ประชาชนมาถาม อีซาว่า “ทำไมพวกศิษย์ของนบีเยหุยา และพวกศิษย์ของพวกฟาริสีถือศีลอด แต่พวกศิษย์ของท่านไม่ถือ?” ¹⁹ อีซาจึงกล่าว กับพวกเขาว่า “เพื่อน ๆ ของเจ้าบ่าวควรถือศีลอดขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขา หรือ? เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าไร เพื่อน ๆ ก็ไม่ควรถือศีลอดนานเท่านั้น ²⁰ แต่มีเวลาที่เจ้าบ่าวจะถูกพรากจากพวกเขา ในวันนั้น แหละที่พวกเขาจะถือศีลอด ²¹ ไม่มีใครเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้าไปจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีกเมื่อมันหด ²² และไม่มีใครเอาน้ำองุ่นหมักใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นหมักใหม่จะทำให้

ถุงหนังเก่าขาด ทั้งน้ำองุ่นหมักและถุงหนังก็จะเสียไปด้วยกัน แต่น้ำองุ่นหมักใหม่จะต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่”

ปัญหาเรื่องวันบริสุทธิ์

²³ ในวันบริสุทธิ์วันหนึ่ง ขณะที่อีซากำลังเดินผ่านทุ่งนา และเมื่อพวกสาวกของท่านกำลังเดินไปนั้น พวกสาวกก็เริ่มเด็ดรวงข้าว ²⁴ พวกฟาริสีจึงถามท่านว่า “ดูซิ ทำไมพวกเขาถึงทำสิ่งที่ต้องห้ามในวันบริสุทธิ์?” ²⁵ ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านสิ่งที่นบีดาวิดทำเมื่อเขาและพรรคพวกหิวและต้องการอาหารหรือ? ²⁶ คือในสมัยที่อาบียาธาร์เป็นหัวหน้าทางศาสนา เขาได้เข้าไปในสถานที่ที่ประกอบพิธีทางศาสนา และรับประทานขนมปังที่มอบแด่อัลลอฮ์ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับทุกคน เว้นแต่พวกผู้ประกอบพิธีทางศาสนาเท่านั้น และยังสั่งให้

คนที่มากับเขารับประทานด้วย”²⁷ ท่านจึง
กล่าวกับพวกเขาว่า “วันบริสุทธิ์นั้นทรงตั้ง
ไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวัน
บริสุทธิ์²⁸ เพราะฉะนั้นเราผู้เป็นบุตรมนุษย์
เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันบริสุทธิ์ด้วย”

ชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบ

¹ แล้วอีซาเข้าไปในธรรมศาลาอีก และมีคนที่มีมือข้างหนึ่งลีบอยู่ที่นั่น ² คนเหล่านั้นคอยเฝ้าดูว่า ท่านจะรักษาโรคให้คนนั้นในวันบริสุทธิ์หรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องท่าน ³ ท่านกล่าวกับคนมีมือลีบว่า “มาข้างหน้าเถอะ” ⁴ แล้วท่านกล่าวกับคนทั้งหลายว่า “ในวันบริสุทธิ์ควรจะทำการดีหรือทำการร้าย ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต?” คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ ⁵ ท่านมองดูรอบๆ ด้วยความโกรธและเสียใจ ที่จิตใจของพวกเขากระด้าง แล้วท่านกล่าวกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติ ⁶ พวกฟาริสีจึงออกไปและปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดแทนที่ว่าทำอย่างไรพวกเขาถึงจะฆ่าท่านได้

คนจำนวนมากที่ชายทะเล

⁷ อีซากับพวกสาวกของท่านจึงออกจากที่นั่นไปยังทะเลสาบ คนจำนวนมากจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปด้วย รวมทั้งคนจากแคว้นยูเดีย ⁸ จากบัยตุลมักดิสและจากอิตุเมอาจากแม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก และจากดินแดนรอบเมืองไทระและเมืองไซดอน ผู้คนมากมายเมื่อได้ยินถึงสิ่งที่ท่านทำนั้นก็มาหาท่าน ⁹ ท่านจึงสั่งพวกสาวกให้เอาเรือมาคอยรับท่านเพื่อไม่ให้ฝูงชนเบียดเสียดท่าน ¹⁰ เพราะว่าท่านรักษาคนมากมายให้หายโรคจนบรรดาคนที่เป็โรคต่าง ๆ เบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อสัมผัสท่าน ¹¹ เมื่อไรก็ตามที่บรรดาชายฉกรรจ์เห็นท่าน พวกมันจะหมอบลงกราบท่านแล้วร้องเสียงดังว่า “ท่านเป็นอัล-มะซีฮฺ ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺ” ¹² แต่ท่านกำชับมันไม่ให้แพร่งพรายว่าท่านเป็นใคร

อีซาเลือกขอฮาบะฮุสิบสองคน

¹³ แล้วท่านขึ้นภูเขา และท่านพอใจผู้ใดก็เรียกผู้นั้น แล้วพวกเขาก็มาหาท่าน ¹⁴ ท่านจึงแต่งตั้งสิบสองคนไว้ให้อยู่กับท่าน เพื่อจะส่งพวกเขาออกไปประกาศ ¹⁵ และให้มีสิทธิอำนาจขับชัยภูอนออกได้ ¹⁶ ซีโมนคนที่ท่านให้อีกชื่อหนึ่งว่า เปโตร ¹⁷ และยะฮูบบุตรเศเบดีกับยะหุยาน้องของยะฮูบ ทั้งสองคนนี้ท่านให้อีกชื่อหนึ่งว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟาร์อง ¹⁸ อันดรูว์ ฟีลิป บารโธโลมิวมัทธิว โทมัส ยะฮูบบุตรอัลเฟอัส ฆัดเดอัส ซีโมน พรรคชาตินิยม ¹⁹ และยูดาสอิสคาริโอทคนที่ทรยศท่าน

อีซากับเบเอลเซบูล

²⁰ แล้วท่านเข้าไปในบ้าน ผู้งชนก็มาชุมนุมกันอีก จนอีซาและพวกสาวกไม่สามารถ

รับประทานอาหารได้²¹ เมื่อญาติพี่น้องของท่านได้ยินเหตุการณ์นี้ ก็ออกไปร้องท่านไว้ เพราะพวกเขาบอกว่าท่านเสียสติแล้ว²² ส่วนพวกธรรมาจารย์ที่ลงมาจากบียตุลมักดิสกล่าวว่า “คนนี้ถูกเบเอลเซบูล (อิบลิส) เข้าสิง ที่เขาขับชัยภูอนได้ก็เพราะเขาใช้อำนาจของหัวหน้าชัยภูอนนั้น”²³ ท่านจึงเรียกคนเหล่านั้นมา กล่าวกับพวกเขาเป็นเรื่องเปรียบเทียบว่า “อิบลิสจะขับอิบลิสออกได้อย่างไร?²⁴ ถ้าอาณาจักรใดแตกแยกกัน อาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁵ ถ้าครอบครัวใดแตกแยกกัน ครอบครัวนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁶ และถ้าอิบลิสต่อสู้ตัวมันเอง และแตกแยกกัน มันจะตั้งอยู่ไม่ได้ แต่จะพบจุดจบ²⁷ ไม่มีใครสามารถเข้าไปในบ้านของคนที่กำลังมากและปล้นทรัพย์ได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน ถึงจะปล้นทรัพย์ในบ้านนั้นได้

²⁸ “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า บาบทุกอย่างและคำหมีนประมาทที่เขากล่าว นั้น จะทรงอภัยให้มนุษย์ได้ ²⁹ แต่ใครกล่าว คำหมีนประมาทต่ออัลรุฮุลกุดุซ จะทรงอภัยให้คนนั้นไม่ได้ตลอดไป แต่คนนั้นจะมีโทษของบาปชั่วนิรันดร์” ³⁰ การที่กล่าวอย่างนั้นก็ เพราะพวกเขา กล่าวว่า ท่านมีชัยภูอนเข้าสิง

มารดาและบรรดาพี่น้องชายของอีซา

³¹ เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของท่านมาหาและยืนอยู่ข้างนอก พวกเขาใช้คนเข้าไปเรียกท่าน ³² ขณะนั้นฝูงชนกำลังนั่งล้อมรอบท่าน พวกเขา กล่าวว่ากับท่านว่า “นี่แน่ะอีซา มารดาและพวกน้องชายของท่านมาหาท่านอยู่ข้างนอก” ³³ ท่านตอบพวกเขาว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา?” ³⁴ ท่านมองดูคนที่นั่งล้อมรอบนั้นแล้วกล่าวว่า “คนเหล่านี้

เป็นมารดาและพี่น้องของเรา ³⁵ คนใดที่ทำ
ตามพระประสงค์ของอัลลอฮฺ คนนั้นแหละ
เป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

เรื่องผู้หว่านพืช

¹ แล้วอีซาสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ผู้ชนจำนวนมากพากันมาหาท่าน เพราะฉะนั้นท่านจึงลงไปอยู่ในเรือที่ทะเล และประชาชนอยู่บนฝั่ง ² ท่านจึงสั่งสอนพวกเขาหลายประการเป็นเรื่องเปรียบเทียบ และในการสอนนั้นท่านกล่าวว่า ³ “จงฟังเถิด มีคนหนึ่งออกไปหว่านพืช ⁴ และเมื่อเขาหว่านเมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย ⁵ บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหินมีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็ว เพราะดินไม่ลึก ⁶ แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป ⁷ บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล ⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” ⁹ แล้วท่านกล่าวว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด”

จุดประสงค์ของเรื่องเปรียบเทียบ

¹⁰ เมื่อฝูงคนไปแล้ว คนที่อยู่รอบท่าน พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ตามท่าน ถึงเรื่องเปรียบเทียบนั้น ¹¹ ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ข้อความลับลึกแห่งการปกครองของอัลลอฮ์โปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ข้อความทุกอย่างจะแจ้งเป็นเรื่องเปรียบเทียบแก่บุคคลภายนอก ¹² เพื่อว่า แม้พวกเขาดูแล้วดูเล่า แต่จะมองไม่เห็น แม้ฟังแล้วฟังเล่า แต่จะไม่เข้าใจ มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะหันกลับมาหาอัลลอฮ์ และได้รับการอภัย”

อธิบายเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืช

¹³ ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านยังไม่เข้าใจเรื่องเปรียบเทียบเรื่องนี้หรือ ถ้าอย่างนั้นพวกท่านจะเข้าใจเรื่องเปรียบเทียบ

ทั้งหมดได้อย่างไร? ¹⁴ ผู้ที่หว่านนั้นก็หว่าน
 พระดำรัส ¹⁵ ส่วนที่ตกริมหนทางนั้นได้แก่
 พระดำรัสที่หว่านลงไป แล้วทันทีที่พวกเขา
 ได้ยิน อิบลิสก็มาชิงเอาพระดำรัสที่หว่าน
 ในตัวเขาไปเสีย ¹⁶ ส่วนที่ตกลงไปในพื้นหิน
 นั้น ได้แก่คนที่ได้ยินพระดำรัส แล้วก็รับ
 ทันทิด้วยความยินดี ¹⁷ แต่ไม่ได้หยั่งรากลง
 ในตัวจึงทนอยู่เพียงชั่วคราว เมื่อเกิดการ
 ยากลำบากหรือการข่มเหงเพราะพระดำรัส
 นั้น พวกเขาก็เลิกเสียทันที ¹⁸ ส่วนพืชที่หว่าน
 ลงกลางหนามนั้นได้แก่คนที่ได้ยินพระดำรัส
¹⁹ แล้วความกังวลของโลกดูนุยา และความ
 ลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่ง
 ต่างๆ ประดังเข้ามา และรัดพระดำรัสนั้น
 จึงไม่เกิดผล ²⁰ ส่วนพืชที่หว่านตกในดินดี
 นั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระดำรัสนั้น และ
 รับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่า
 บ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

ตะเกียงที่ตั้งอยู่ใต้ถัง

²¹ แล้วท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “ตะเกียงมีไว้สำหรับตั้งใต้ถังหรือใต้เตียงนอนหรือ? ไม่ได้มีไว้สำหรับตั้งบนเชิงตะเกียงหรือ?”

²² เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ที่จะไม่ถูกนำออกมาเปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ที่จะไม่ถูกแพร่งพราย ²³ ถ้าใครมีหู จงฟังเถิด”

²⁴ แล้วท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ฟังให้ดี พวกท่านจะให้คนอื่นด้วยปริมาณเท่าใด พวกท่านก็จะได้รับด้วยปริมาณเท่านั้น และพวกท่านจะได้รับมากยิ่งขึ้น ²⁵ เพราะว่าใครมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้คนนั้นอีก แต่ใครไม่มี แม้สิ่งที่เขาจะมีอยู่นั้น จะทรงเอาไปจากเขา”

เรื่องเปรียบเทียบเรื่องเมล็ดพืชที่งอกขึ้น

²⁶ ท่านกล่าวว่า “การปกครองของอัลลอฮ์

เปรียบเหมือนคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน
²⁷ กลางคืนเขาก็นอนหลับ และกลางวันก็
 ตื่นขึ้น พืชนั้นจะงอกขึ้นหรือเติบโตอย่างไร
 เขาไม่รู้²⁸ เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกงาม
 โดยขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวง
 แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง ²⁹ เมื่อสุกแล้วเขา
 ก็เอาเคียวไปเกี่ยวเกี่ยวทันที เพราะว่าถึงฤดู
 เกี่ยวแล้ว”

เรื่องเมล็ดมัสตาร์ด

³⁰ ท่านกล่าวอีกว่า “การปกครองของอัลลอฮ์
 จะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะแสดงด้วยเรื่อง
 เปรียบเทียบอย่างไร ³¹ ก็เปรียบเหมือนเมล็ด
 มัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ตอนที่เพาะลงในดิน ก็
 เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน ³² แต่เมื่อ
 เพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญโตใหญ่กว่าผักทั้ง
 ปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นักในอากาศ
 มาทำรังอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้”

การที่อีซาใช้เรื่องเปรียบเทียบ

³³ ท่านกล่าวพระดำรัสกับพวกเขาเป็นเรื่องเปรียบเทียบหลายอย่าง เท่าที่พวกเขาจะสามารถฟังเข้าใจได้ ³⁴ นอกจากเรื่องเปรียบเทียบแล้ว ท่านไม่ได้กล่าวอะไรกับพวกเขาอีก แต่เมื่ออยู่ตามลำพัง ท่านอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเขา

อีซาห้ามพายู

³⁵ เย็นวันนั้น ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “ให้พวกเราข้ามไปฝั่งโน้นเถิด” ³⁶ เมื่อละจากประชาชนแล้ว พวกเขาจึงพาท่านซึ่งอยู่ในเรือไป มีเรืออีกหลายลำตามไปด้วย ³⁷ และมีพายูใหญ่เกิดขึ้น คลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนน้ำจะเต็มเรืออยู่แล้ว ³⁸ ส่วนท่านกำลังหลับนอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ พวกเขาจึงมาปลุกท่านกล่าวว่า “ท่านอาจารย์ ท่านไม่เป็นห่วง

ว่าพวกเรากำลังจะพินาศหรือ?” ³⁹ ท่านจึงลุกขึ้นห้ามลมและกล่าวกับทะเลว่า “จงสงบเจี๊ยะบ” แล้วลมก็สงบ พายุก็เจี๊ยะบสนิท ⁴⁰ ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้ากลัว? พวกเจ้าไม่มีความศรัทธาหรือ?” ⁴¹ พวกเขา ก็เกรงกลัวอย่างยิ่ง และพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นใครกันหนอ? ขนาดลมกับทะเลยังเชื่อฟังท่าน?”

อีซารักษาคนที่ชั้ยฎอนเข้าสิง ที่เมืองเก-ราชา

¹ อีซา กับพวกสาวกก็ข้ามทะเลไปอีก
ฟากหนึ่ง ไปยังเขตแดนของเมืองเก-ราชา
² พอท่านขึ้นจากเรือ ชายคนหนึ่งที่มีชั้ยฎอน
เข้าสิงออกจากกูโบรมาพบท่านทันที ³ คนนั้น
อาศัยอยู่ตามกูโบร ไม่มีใครสามารถล่ามเขา
ไว้ได้อีกแล้วแม้จะด้วยโซ่ตรวน ⁴ เพราะเคย
ล่ามโซ่ใส่ตรวนเขาหลายครั้งแล้ว แต่เขาก็
หักโซ่และฟาดตรวนหลุดออก ไม่มีใครมีแรง
พอจะทำให้เขาสงบได้ ⁵ เขาคั่งร้องอื้ออึงและ
เอาหินเชือดเนื้อตัวเองอยู่เสมอตามกูโบร
และบนภูเขาทั้งกลางคืนและกลางวัน ⁶ เมื่อ
เขาเห็นอีซาแต่ไกลก็วิ่งเข้ามาราบไหว้ท่าน
⁷ แล้วร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่อีซา อัล-มะซีฮู
ผู้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮูผู้สูงส่ง ท่านต้องการ
อะไรจากข้า? ในพระนามของอัลลอฮู ข้าขอ

ท่านจะไม่ทรمانข้า”⁸ ที่พูดเช่นนี้เพราะท่านกล่าวกับมันว่า “ไอ้ชัยภูอน จงออกมาจากคนนั้น”⁹ แล้วท่านถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร?” มันตอบว่า “ข้าชื่อกองพล เพราะว่าพวกเรา มีหลายตนด้วยกัน”¹⁰ มันจึงอ้อนวอนท่านอย่างมาก ที่จะไม่ให้ขับไล่พวกมันออกจากเขตแดนเมืองนั้น¹¹ ขณะนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาใกล้ๆ นั้น¹² ชัยภูอนเหล่านั้นก็อ้อนวอนท่านว่า “ขอส่งพวกเราเข้าไปในฝูงสุกร เพื่อให้พวกเราสิงในตัวพวกมัน”¹³ ท่านก็อนุญาต ชัยภูอนเหล่านั้นจึงออกไปสิงอยู่ในสุกร แล้วสุกรทั้งฝูงประมาณสองพันตัวก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปในทะเลและสำลักน้ำตาย

¹⁴ ส่วนพวกคนที่เลี้ยงสุกรนั้นต่างหนีไปและเล่าเรื่องนี้ทั้งในเมืองและนอกเมือง คนทั้งหลายก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น¹⁵ พวกเขามาหาอীซาและเห็นคนที่

เคยถูกชัฏฆอนทั้งกองเข้าสิง นุ่งห่มผ้ามี
สติสัมปชัญญะนั่งอยู่ที่นั่น พวกเขาจึงเกรง
กลัว ¹⁶ แล้วคนที่เห็นเหตุการณ์ก็เล่าให้พวก
เขาฟังถึงเรื่องที่เกิดกับคนที่ถูกชัฏฆอนสิง
และที่เกิดกับฝูงสุกร ¹⁷ คนทั้งหลายจึงพากัน
อ้อนวอนขอให้ท่านไปเสียจากเขตเมืองของ
พวกเขา ¹⁸ ขณะที่ท่านกำลังลงเรือ คนที่เคย
ถูกชัฏฆอนสิงอ้อนวอนขอติดตามท่านไป
ด้วย ¹⁹ แต่ท่านไม่อนุญาต ท่านกล่าวกับเขา
ว่า “จงไปหาพวกพ่อของท่านที่บ้าน แล้ว
บอกพวกเขาถึงสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงทำแก่
ท่านว่ามากเพียงไร และเล่าถึงความเมตตา
ที่พระองค์ทรงสำแดงแก่ท่าน” ²⁰ คนนั้นจึง
กล่าวลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรี ถึง
เหตุการณ์ที่อืซาทำเพื่อเขา และคนทั้งหลาย
ก็ประหลาดใจ

บุตรสาวของไยรัส และหญิงที่ถูกต้องชายเสื้อของอีซา

²¹ เมื่ออีซาลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มหาชนมาหาท่าน ขณะที่ท่านยังอยู่ที่ริมฝั่งทะเล ²² และมีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสมาที่นั่น เมื่อเขาเห็นอีซาก็กราบลงที่เท้าของท่าน ²³ แล้วกล่าวอ้อนวอนท่านว่า “ลูกสาวเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าป่วยหนัก ขอท่านไปวางมือบนเธอ เพื่อเธอจะหายโรคและมีชีวิตอยู่” ²⁴ ท่านจึงไปกับเขา

มหาชนตามไปและเบียดเสียดท่าน ²⁵ มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคโลหิตตกมาสิบสองปีแล้ว ²⁶ เธอทนทุกข์ลำบากมากกับหมอหลายคน และสฤณสิทธิ์ที่เธอมี แต่โรคนั้นก็ไม่ได้บรรเทา กลับยิ่งทรุดลง ²⁷ เมื่อหญิงผู้นั้นได้ยินถึงเรื่องอีซา เธอก็เดินเข้าไปในฝูงชนที่มาทางข้างหลังท่าน และแตะต้องชายเสื้อ

ของท่าน ²⁸ เพราะคิดว่า “ถ้าฉันได้แต่ต้อง
เพียงชายเสื้อของท่าน ฉันก็จะหายโรค”
²⁹ ทันใดนั้นโลหิตที่ตกก็หยุดแห้งไป และ
หญิงผู้นั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว ³⁰ อีซาเองก็
รู้สึกทันทีว่าฤทธิ์ชานออกจากท่าน จึงเหลียว
หลังมาหาฝูงชนถามว่า “ใครแต่ต้องชาย
เสื้อของเรา?” ³¹ พวกสาวกกล่าวว่า “ท่าน
ก็เห็นอยู่แล้วว่าฝูงชนกำลังเบียดเสียดท่าน
แล้วท่านยังจะถามอีกหรือว่า ‘ใครแต่ต้อง
เรา?’” ³² อีซามองดูรอบๆ เพื่อจะดูว่าใครเป็น
คนที่ทำ ³³ หญิงผู้นั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะ
รู้เรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเอง จึงมากราบลงแจ้ง
แก่ท่านตามความเป็นจริงทั้งสิ้น ³⁴ ท่านจึง
กล่าวกับหญิงผู้นั้นว่า “ลูกหญิงเอ๋ย ที่หาย
โรคนั้นก็เพราะลูกศรัทธา จงไปเป็นสุขและ
หายโรคนี้เถิด”

³⁵ ขณะที่ท่านยังกล่าวไม่ทันขาดคำ ก็
มีบางคนมาจากบ้านนายธรรมศาลาบอก

ว่า “ไยริส ลูกสาวของท่านตายแล้ว ยังจะ
 รบกวณาจารย์อีกทำไม?” ³⁶ แต่อีซาไม่
 สนใจในสิ่งที่พวกเขาเหล่านั้น ท่านกล่าวกับ
 นายธรรมศาลาว่า “อย่าวิตกเลย จงศรัทธา
 เท่านั้น” ³⁷ ท่านไม่อนุญาตให้ใครไปด้วย
 เว้นแต่เปโตร ยะฮูบ และยะหุยาน้องชาย
 ของยะฮูบ ³⁸ เมื่อท่านไปถึงบ้านของนาย
 ธรรมศาลาแล้ว ก็เห็นคนกำลังรื้อนวายร้องให้
 คร่ำครวญอย่างมาก ³⁹ เมื่อท่านเข้าไปแล้ว
 จึงถามพวกเขาว่า “พวกท่านร้องให้รื้อนวาย
 ไปทำไม? เด็กคนนั้นไม่ตาย เพียงแต่นอน
 หลับอยู่เท่านั้น” ⁴⁰ พวกเขา ก็พากันหัวเราะ
 เยาะท่าน หลังจากท่านไล่คนเหล่านั้นออก
 ไปแล้ว จึงพาบิดามารดาและพวกสาวกที่
 ตามท่านมานั้นเข้าไปในที่ที่เด็กอยู่ ⁴¹ ท่านจับ
 มือของเด็กหญิงผู้นั้นกล่าวว่า “ทาลิธา คูม”
 แปลว่า เด็กหญิงเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด ⁴² เด็ก
 หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นเดินทันที เพราะว่าเด็ก

คนนั้นอายุสิบสองปีแล้ว พวกเขาก็ประหลาดใจอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้⁴³ ท่านกำชับพวกเขาว่าอย่าให้คนอื่นล่วงรู้เรื่องนี้เป็นอันขาด แล้วบอกให้พวกเขา นำอาหารมาให้เด็กคนนั้นรับประทาน

ชาว้นัชรอฮุไม่ยอมรับอีซา

¹ อีซาออกจากที่นั่นไปยังภูมิลำเนาของท่าน และพวกสาวกก็ตามท่านไป ² พอถึงวันบริสุทธิ์ ท่านเริ่มสั่งสอนในธรรมศาลา และคนจำนวนมากที่ได้ยินท่านก็ประหลาดใจ พูตกันว่า “คนนี้ได้ความคิดแบบนี้มาจากไหน? ปัญญาที่เขาได้รับเป็นปัญญาแบบไหนกันนี้? ถึงได้ทำการอัศจรรย์เหล่านี้” ³ คนนี้เป็นช่างไม้ลูกของมัรยัมไม่ใช่หรือ? ยะอูบ โยเสส ยูดาส และซีโมนก็เป็นน้องชายของเขาไม่ใช่หรือ? และน้องสาวของเขาก็อู่ที่นี้กับพวกเราไม่ใช่หรือ?” พวกเขาจึงขัดเคืองใจในตัวท่าน ⁴ อีซากล่าวกับพวกเขาว่า “นับีจะไม่ขาดความเคารพนับถือเว้นแต่ในเมืองของตน และในท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน” ⁵ ท่านทำการอัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่วางมือถูกต้องคน

เจ็บบางคนให้หายโรค⁶ และท่านประหลาดใจ
ที่พวกเขาไม่มีความศรัทธา

ภารกิจของซอฮาบะฮุสีบสองคน

แล้วท่านจึงไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ⁷
ท่านเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วส่งพวกเขา
ออกไปเป็นคู่ๆ และให้สิทธิอำนาจให้พวกเขา
ขับชัยภูมิก่อนออกได้⁸ ท่านกำชับพวกเขาไม่ให้
ให้เอาอะไรไปใช้ตามทาง เว้นแต่ไม้เท้า ไม่ให้
เอาอาหารหรือกระเป๋า หรือเงินใส่เข็มขัดไป⁹
แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว¹⁰
แล้วท่านสั่งพวกเขาว่า “เมื่อเข้าอาศัยใน
บ้านไม่ว่าที่ไหน ให้อาศัยในบ้านนั้นจนกว่า
จะออกจากเมืองนั้น¹¹ ถ้าที่ไหนไม่ต้อนรับ
และไม่ฟังพวกท่าน เมื่อจะออกจากที่นั้น จง
สะบัดผงคลีใต้ฝ่าเท้าของพวกเขาท่านออก ส่อ
ให้เห็นความผิดของพวกเขา”¹² พวกเขา
ออกไปประกาศให้ทุกคนเตาบะฮุ¹³ พวกเขา

ข้าบชัยฎอนนอกหลายตน และเอาน้ำมันชโลม
คนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

การตายของนบียะหุยาผู้ให้บัพติศมา

¹⁴ กษัตริย์เฮโรดทรงทราบเรื่องของท่าน
เพราะว่าชื่อของอีซาเป็นที่เลื่องลือ บาง
คนพูดว่า “นบียะหุยาผู้ให้บัพติศมา ฟิ้น
ขึ้นจากความตายแล้ว เพราะเหตุนี้เขาถึง
ทำการอัศจรรย์ได้” ¹⁵ แต่บางคนว่า “เขา
เป็นนบียิลยาส” ส่วนคนอื่น ๆ ว่า “เขาเป็น
นบีเหมือนคนหนึ่งโนบรรดานบีนอดีต”
¹⁶ เมื่อเฮโรดทรงได้ยินจึงตรัสว่า “ยะหุยา
คนที่เราดัดศิระษะฟิ้นขึ้นจากความตาย
แล้ว” ¹⁷ เพราะว่าเฮโรดทรงส่งคนไปจับนบียะ
หุยามาล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพื่อเห็นแก่นาง
เฮโรเดียสชายาของฟีลิปพระอนุชาของ
พระองค์ เนื่องจากเฮโรดอภิเษกสมรสกับนาง
¹⁸ เพราะนบียะหุยาเคยทูลเฮโรดว่า “ท่านไม่มี

สิทธิ์รับชายาของพระอนุชามาเป็นพระชายา
ของตัวเอง”¹⁹ นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาท
หนียะหุยาและปรารถนาจะประหารท่านเสีย
แต่ประหารไม่ได้²⁰ เพราะเฮโรดทรงเกรงกลัว
หนียะหุยา เนื่องจากทรงทราบว่าท่านเป็นคน
ชอบธรรม และบริสุทธิ์ เฮโรดจึงทรงปกป้อง
ท่านไว้ เมื่อเฮโรดทรงได้ยินคำสั่งสอนของ
ท่านก็ทรงฉงนสนเท่ห์ แต่ก็ยังทรงยินดีที่จะ
ฟัง²¹ อยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสเหมาะ คือเป็น
วันฉลองการประสูติของเฮโรด เฮโรดทรง
จัดงานเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่
และคนสำคัญๆ ทั้งหลายในแคว้นกาลิลี
²² เมื่อบุตรของเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้
กษัตริย์เฮโรดและแขกทั้งปวงชอบใจ กษัตริย์
จึงตรัสกับหญิงสาวว่า “เจ้าจะขอสิ่งใดเรา
จะให้สิ่งนั้น”²³ และกษัตริย์ทรงปฎิญาณว่า
“เจ้าจะขอสิ่งใดๆ ก็ตาม เราจะให้สิ่งนั้นแก่
เจ้าจนถึงกึ่งราชสมบัติ”²⁴ นางจึงออกไปถาม

มารดาว่า “ลูกจะขอสิ่งใดดี?” มารดาจึงตอบว่า “จงขอศิระชะของนบียะหุยาผู้ให้บัพติศมาเถิด” ²⁵ นางจึงรีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทันทีทูลว่า “หม่อมฉันขอศิระชะของนบียะหุยาผู้ให้บัพติศมา ใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เลยเพคะ” ²⁶ กษัตริย์ก็ทรงเป็นทุกข์อย่างยิ่ง แต่เพราะทรงปฎิญาณไว้แล้ว และเพราะเห็นแก่หน้าแขกจึงขัดไม่ได้ ²⁷ กษัตริย์จึงรับสั่งให้เพชรฆาตไปตัดศิระชะของนบียะหุยามาทันที เพชรฆาตก็ไปตัดศิระชะนบียะหุยาในคุก ²⁸ แล้วใส่ถาดมาให้หญิงสาว หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน ²⁹ เมื่อพวกศิษย์ของนบียะหุยาารู้เรื่อง ก็มารับศพของท่านไปฝังไว้ในกุโบร

อีซาเลี้ยงคนห้าพันคน

³⁰ พวกเขาขอฮาบะฮูมาห้อมล้อมอีซาและแจ้งถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาทำและสั่งสอน ³¹ แล้ว

ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “มาเถิด จงปลีกตัวออกมาหาที่สงบเพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง” เพราะว่ามีคนไปมามากมายจนไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร ³² ท่านจึงลงเรือกับพวกสาวกไปยังที่สงบตามลำพัง ³³ ขณะที่ไปนั้นมีคนจำนวนมากเห็นและจำได้ จึงพากันออกจากเมืองต่างๆ วิ่งไปถึงที่หมายล่วงหน้าก่อนพวกของท่าน ³⁴ เมื่ออีซาขึ้นจากเรือแล้วก็มองเห็นมหาชน และท่านสงสารพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง ท่านจึงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายประการ ³⁵ เมื่อเวลาผ่านไปเกือบจะค่ำแล้ว พวกสาวกมาบอกท่านว่า “ที่นี่เป็นถิ่นทุรกันดาร และตอนนี้เวลาก็เย็นมากแล้ว ³⁶ ขอท่านให้ประชาชนไปเถิด พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออาหารรับประทานตามชนบทและหมู่บ้านที่อยู่แถบนี้” ³⁷ แต่ท่านตอบพวกสาวกว่า “พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด”

พวกเขาบอกท่านว่า “จะให้พวกเราใช้เงินสองร้อยเหรียญเงิน ไปซื้ออาหารให้พวกเรารับประทานหรือ?” ³⁸ ท่านตอบพวกเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน? ไปดูซิ” เมื่อทราบแล้วพวกเขาจึงแจ้งว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” ³⁹ ท่านจึงสั่งพวกเขาให้จัดคนทั้งหลายนั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ๆ ⁴⁰ ประชาชนก็นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง ⁴¹ เมื่อท่านรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนหน้าดูชั้นฟ้า เมื่อขอขุโกธแล้วก็หักขนมปังเหล่านั้นให้พวกสาวกเอาไปแจกให้กับคนทั้งหลาย ส่วนปลาสองตัวนั้นท่านก็แบ่งให้โดยทั่วกัน ⁴² ทุกคนจึงได้กินจนอิ่ม ⁴³ ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้น พวกเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองตะกร้าเต็ม ⁴⁴ จำนวนคนที่รับประทานขนมปังเหล่านั้นมีผู้ชายห้าพันคน

อีซาเดินบนทะเล

⁴⁵ แล้วท่านสั่งให้พวกสาวกลงเรือทันที และข้ามไปยังเมืองเบธไซดาก่อน ระหว่างที่ท่านรอส่งฝูงชนกลับบ้าน ⁴⁶ หลังจากท่านลาพวกเขาแล้ว ก็ขึ้นภูเขาเพื่อไปขอตุอาห์ที่นั่น ⁴⁷ เมื่อค่ำลง เรือของพวกสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนท่านยังอยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว ⁴⁸ แล้วท่านมองเห็นพวกสาวกกำลังตีกรรเชียงด้วยความลำบากเพราะทวนลมอยู่ พอถึงเวลายามที่สี่ ท่านเดินบนน้ำทะเลไปหาพวกเขา และท่านเดินเหมือนจะผ่านพวกเขาไป ⁴⁹ เมื่อพวกสาวกเห็นท่านเดินบนทะเล พวกเขาคิดว่า เป็นผี แล้วพากันร้องเสียงดัง ⁵⁰ เพราะว่าทุกคนเห็นแล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้น ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “ทำใจดี ๆ เกิด นี้เราเอง อย่ากลัวเลย” ⁵¹ ท่านจึงขึ้นไปหาพวกเขาบนเรือ แล้วลมก็สงบลง พวกสาวกก็ประหลาดใจ

เหลือที่จะกล่าว ⁵² เพราะว่าพวกเขาเองยังไม่เข้าใจเรื่องขนมปังนั้น เนื่องจากใจของพวกเขา ยังแข็งกระด้างอยู่

อีซารักษาคนเจ็บป่วยในเยนเนซาเรท

⁵³ หลังจากข้ามฟากไป ก็จอดเรือที่แขวงเยนเนซาเรท ⁵⁴ เมื่อขึ้นจากเรือแล้วคนทั้งหลายก็จำท่านได้ทันที ⁵⁵ พวกเขารีบไปทั่วแคว้นแคว้นและเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่ซึ่งพวกเขาได้ยืนว่าท่านอยู่ ⁵⁶ ไม่ว่าท่านจะไปที่ไหน ในหมู่บ้าน ในเมือง หรือในชนบท ผู้คนก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางกลางตลาด และขออนุญาตจากท่านที่จะได้แตะต้องแม้เพียงชายเสื้อของท่าน และทุกคนที่แตะต้องก็หายป่วย

คำสอนที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ

¹ พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ที่มาจากบัยตุลมักดิสม่าห้อมล้อมท่าน ² พวกเขาเห็นสาวกบางคนของท่านรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือไม่ได้ล้างมือ ³ (เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยาฮูดีทุกคน ถือตามคำสอนที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้าไม่ได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัดแล้ว จะไม่รับประทานอาหารเลย ⁴ และเมื่อพวกเขามาจากตลาด ถ้าไม่ได้ทำการชำระล้างก่อน พวกเขาก็ไม่รับประทานอาหาร และยังมีธรรมเนียมอื่นๆ อีกหลายอย่าง ที่พวกเขายึดถือ คือการล้างถ้วย เหยือก และภาชนะทองสัมฤทธิ์) ⁵ พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงถามท่านว่า “ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ประพฤติตามคำสอนที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่กลับรับประทานอาหาร

ด้วยมือที่เป็นมลทิน?”⁶ ท่านตอบพวกเขาว่า “หนียะฮูซยาพยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคด ก็ถูกต้องแล้วตามที่เขียนไว้ว่า ‘ชนชาตินี้ให้เกียรติเราแต่ปาก ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรา’⁷ พวกเขาก็มกราบเราโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเอากฎเกณฑ์ของมนุษย์มาสอนว่าเป็นพระดำรัสสอน’⁸ พวกเจ้าละทิ้งบัญญัติของอัลลอฮ์ และกลับไปยึดถือถ้อยคำของมนุษย์ที่สอนต่อๆ กันมา”

⁹ ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “วิเศษจริงนะที่พวกเจ้าได้ละทิ้งบัญญัติของอัลลอฮ์ เพื่อจะได้ยึดถือคำสอนที่รับมาจากบรรพบุรุษ¹⁰ เพราะหนีมุซาสั่งไว้ว่า ‘จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า’ และ ‘ใครประณามบิดามารดาจะต้องมีโทษถึงตาย’¹¹ แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ใครที่กล่าวกับบิดามารดาว่า “ของสิ่งใดของข้าพเจ้าที่อาจเป็นประโยชน์ต่อท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบาน” ’ (แปลว่าเป็นของมอบ

แต่อัลลอฮ์แล้ว) ¹² พวกเจ้าจึงไม่อนุญาตให้
คนนั้นเลี้ยงดูบิดามารดาของตนอีกต่อไป
¹³ พวกเจ้าจึงทำให้พระดำรัสของอัลลอฮ์เป็น
โมฆะด้วยคำสอนจากบรรพบุรุษที่พวกเจ้า
รับและสอนต่อๆ กันมา และพวกเจ้าก็ทำสิ่ง
คล้ายๆ กันนี้อีกหลายสิ่ง”

¹⁴ แล้วท่านเรียกฝูงชนมาอีก กล่าวกับพวก
เขาว่า “พวกท่านทุกคนจงฟังเราและเข้าใจ
เถิด ¹⁵ ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายใน
มนุษย์แล้วจะทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่
สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์นั้นแหละที่
ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” ¹⁷ เมื่อท่านออก
จากฝูงชนเข้าไปในบ้านแล้ว พวกสาวกก็
ถามท่านถึงคำเปรียบเทียบนั้น ¹⁸ ท่านจึง
กล่าวกับพวกเขาว่า “แม้แต่ท่านก็ยังไม่
เข้าใจหรือ? พวกท่านไม่เห็นหรือว่าไม่มีสิ่ง
ใดจากภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์แล้ว
จะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ¹⁹ เพราะว่าสิ่งนั้น

ไม่ได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่าย ออกลงส้วมไป” (เป็นการประกาศว่าอาหาร ทุกอย่างสะอาด) ²⁰ ท่านกล่าวว่า “สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์นั้นแหละที่ทำให้มนุษย์ เป็นมลทิน ²¹ เพราะว่าจากภายในมนุษย์หรือ จากใจของมนุษย์นั้นแหละที่ความคิดชั่วร้าย เกิดขึ้นมา คือการผิดศีลธรรมทางเพศ การ ลักขโมย การฆ่าคน ²² การล่วงประเวณี การ โลมก การอธรรม การฉ้อฉล ราคะตัณหา การ อิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเขลา ²³ สารพัดความชั่วเหล่านี้มาจากภายในและ ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ความศรัทธาของหญิงซีเรียฟีนิเซีย

²⁴ ท่านจึงออกจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมือง ไทระและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในบ้านหลัง หนึ่งประสงค์จะไม่ให้ใครรู้ แต่ท่านไม่อาจ หลบพ้นได้ ²⁵ เพราะผู้หญิงคนหนึ่งที่มีลูกสาว

เล็ก ๆ ถูกชัยฎอนเข้าสิง ทันทีที่ได้ยินข่าวของท่านก็มาหาและกราบลงที่เท้า²⁶ หญิงผู้นี้มีเชื้อชาติซีเรียฟินิเชีย เป็นคนต่างศาสนา นางอ้อนวอนขอให้ท่านขับชัยฎอนออกจากลูกสาวของนาง²⁷ อีซากล่าวกับนางว่า “ให้ลูก ๆ กินกันอิมเสียก่อน เพราะว่าไม่สมควรที่จะเอาอาหารของลูก ๆ โยนให้กับพวกสุนัข”²⁸ แต่นางตอบว่า “จริงเจ้าค่ะ แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นยอมกินอาหารเหลือเดนของลูก ๆ”²⁹ แล้วท่านกล่าวกับนางว่า “เพราะถ้อยคำนี้ เธอจึงกลับไปเกิด ชัยฎอนออกจากตัวลูกสาวของเธอแล้ว”³⁰ หญิงผู้นั้นเมื่อกลับไปยังบ้านของตน ก็พบว่าลูกนอนอยู่บนที่นอนและชัยฎอนออกจากตัวแล้ว

อีซารักษาคนหุหนวก

³¹ ต่อมาท่านออกจากเขตแดนเมืองไทร

และผ่านเมืองไซดอนไปยังทะเลสาบกาลิลี
 ไปตามเขตแดนแคว้นทศบุรี³² พวกเขาพา
 ชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาท่าน
 และขอให้ท่านวางมือบนคนนั้น³³ ท่านจึง
 พาคนนั้นออกห่างจากฝูงชนไปอยู่ตามลำพัง
 แล้วเอานิ้วมือแยงเข้าที่หูทั้งสองของชายคน
 นั้น และบ้วนน้ำลาย เอานิ้วมือจิ้มตะลันของ
 คนนั้น³⁴ แล้วท่านแหงนหน้าดูชั้นฟ้า ถอนใจ
 และกล่าวกับคนนั้นว่า “เอฟฟาธา” แปลว่า
 จงเปิดออก³⁵ แล้วหูของคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่
 ชัดลันนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด³⁶ ท่านห้าม
 ปราบคนทั้งหลายไม่ให้บอกเรื่องนี้กับใคร แต่
 ท่านยังห้ามปราบ พวกเขาที่ยิ่งเล่าลือออกไป
³⁷ คนทั้งหลายก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง พูดกัน
 ว่า “ท่านผู้นี้ทำทุกอย่างล้วนดีทั้งนั้น ท่าน
 ทำได้แม้กระทั่งให้คนหูหนวกได้ยิน และคน
 ใบ้พูดได้”

อีซาเลี้ยงคนสี่พัน

¹ คราวนั้น เมื่อมหาชนพากันมามากมาย อีกครั้งและไม่มีอาหารจะรับประทาน อีซาจึงเรียกพวกสาวก กล่าวกับพวกเขา ว่า ² “เราสงสารฝูงชนนี้ เพราะพวกเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน ³ ถ้าเราจะให้พวกเขากลับบ้านขณะที่ยังอดอาหารอยู่ พวกเขาจะเป็นลมหมดแรงลงกลางทาง เพราะว่าบางคนมาไกล” ⁴ พวกสาวกจึงตอบท่านว่า “ในถิ่นทุรกันดารแบบนี้จะหาอาหารให้พวกเขากินอีกได้ที่ไหน?” ⁵ ท่านถามพวกเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน?” พวกเขาตอบว่า “มีเจ็ดก้อน” ⁶ ท่านจึงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงที่พื้น แล้วรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้นมา ขอชุโกธ แล้วหักส่งให้พวกสาวก เอาไปแจก พวกสาวกจึงแจกให้ฝูงชน ⁷ พวก

เขามีปลาเล็ก ๆ อยู่บ้างด้วย ท่านจึงขอชุกุโทษ แล้วสั่งเหล่าสาวกให้เอาปลานั้นแจกด้วย⁸ คนทั้งหลายก็ได้รับประทานจนอิ่ม และเศษอาหารที่เหลือนั้นเก็บได้เจ็ดกระบุง⁹ คนที่อยู่ ที่นั่นมีประมาณสี่พันคน เมื่อท่านให้พวกเขา กลับไปแล้ว¹⁰ ท่านก็ลงเรือกับพวกสาวกของท่านทันทีและไปยังเขตเมืองดาลมานูธา

การขอสัตถุญาณ

¹¹ พวกฟาริสีมาหาและเริ่มโต้เถียงกับท่าน พวกเขาขอให้ท่านสำแดงสัตถุญาณจากชั้นฟ้า เพื่อจะทดสอบท่าน¹² ท่านถอนใจแล้วกล่าวว่า “ทำไมคนยุคนี้ถึงแสวงหาสัตถุญาณ? เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า จะไม่ประทานสัตถุญาณแก่คนยุคนี้”¹³ แล้วท่านไปจากพวกเขาและลงเรือข้ามฟากไปอีก

เชื่อของพวกเขาฟาริสีและของเฮโรด

¹⁴ พวกเขาถามเอาขนมปังไปและในเรือมีขนมปังอยู่ก้อนเดียวเท่านั้น ¹⁵ ท่านเตือนพวกเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื่อของพวกเขาฟาริสี และเชื่อของเฮโรดให้ดี” ¹⁶ พวกเขาจึงพูดกันว่า “เพราะพวกเราไม่มีขนมปังนี่เอง” ¹⁷ เมื่ออิชาทราบจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านถึงพูดกันเรื่องไม่มีขนมปัง? พวกท่านยังไม่รู้และยังไม่เข้าใจหรือ? ใจของพวกท่านแข็งกระด้างหรือ? ¹⁸ มีตาแล้วไม่เห็นหรือ? มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ? พวกท่านจำไม่ได้หรือ? ¹⁹ เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น พวกท่านเก็บเศษที่เหลือนั้นได้กี่ตะกร้า?” พวกเขาตอบว่า “สิบสอง” ²⁰ “เมื่อเราแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนที่พันคนนั้น พวกท่านเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง?” พวกเขาตอบว่า “เจ็ด” ²¹ ท่าน

จึงกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ?”

อีซารักษาคนตาบอดที่เมืองเบธไซดา

²²อีซากับพวกสาวกจึงไปยังเมืองเบธไซดา มีบางคนพาคนตาบอดคนหนึ่งมาหาท่าน และอ้อนวอนขอให้ท่านสัมผัสคนนั้น ²³ ท่านจึงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกหมู่บ้าน เมื่อบ้วนน้ำลายลงที่ตาของคนนั้นและวางมือบนตัวเขาแล้ว ท่านถามว่า “ท่านเห็นอะไรบ้างหรือไม่?” ²⁴ คนนั้นเงยหน้าดูแล้วตอบว่า “ข้าพเจ้ามองเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา” ²⁵ ท่านจึงวางมือบนตาของเขาอีก แล้วเขาก็เฟ่งดู และเขาก็หายเป็นปกติ มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ชัดเจน ²⁶ ท่านจึงสั่งให้คนนั้นกลับไปที่บ้านของตนเองและกำชับว่า “อย่าเข้าไปในหมู่บ้านนั้น”

คำประกาศยอมรับของเปโตร เกี่ยวกับอีซา

²⁷ อีซากับพวกสาวกเดินทางต่อไปยังหมู่บ้านต่างๆ ในแควงซีซารียาฟีลิปปี เมื่ออยู่ระหว่างทางนั้นท่านถามพวกสาวกว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นใคร?” ²⁸ พวกเขาตอบท่านว่า “เป็นนบียะหุยาผู้ให้บังพิตศมา แต่บางคนว่าเป็นนบียิลยาส บางคนก็ว่าเป็นคนหนึ่งไนบรรดานบีย” ²⁹ ท่านจึงถามเขาว่า “แล้วพวกท่านละคิดว่าเราเป็นใคร?” เปโตรตอบว่า “ท่านเป็นอัล-มะซีฮฺ” ³⁰ แล้วท่านสั่งพวกสาวกไม่ให้บอกใครถึงเรื่องของท่าน

อีซากล่าวถึงการตายของท่าน

³¹ ตั้งแต่นั้นมา ท่านสอนพวกสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ

พวกผู้ใหญ่และพวกผู้นำทางศาสนาและพวก
 ธรรมจารย์จะไม่ยอมรับท่าน ท่านจะถูก
 ประหารชีวิต และหลังจากนั้นสามวันจะฟื้น
 ขึ้นมาใหม่ ³² ถ้อยคำเหล่านี้ท่านกล่าวอย่าง
 เปิดเผย ส่วนเปโตรนั้นพาท่านแยกออกมา
 แล้วพูดทักท้วง ³³ ท่านหันหน้ามามองพวก
 สาวกแล้วตำหนิเปโตรว่า “เจ้าอิบลิส จงไป
 ให้พ้น เพราะเจ้าคิดอย่างมนุษย์ ไม่ได้คิด
 อย่างอัลลอฮ์”

³⁴ ท่านจึงเรียกฝูงชนกับพวกสาวกให้เข้า
 มา แล้วกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าใครต้องการ
 จะตามเรามา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับ
 กางเขนของตนแบกและตามเรามา ³⁵ เพราะ
 ว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสีย
 ชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา
 และข่าวดี คนนั้นจะได้ชีวิตรอด ³⁶ เพราะเขา
 จะได้ประโยชน์อะไรถ้าได้สิ่งของทั้งหมดใน
 โลกดูนยา แต่ต้องเสียชีวิตของตน ³⁷ คนนั้น

จะเอาอะไรไปแลกชีวิตของตนกลับคืนมา?

³⁸ใครมีความละอายเพราะเราและคำสอนของเรา ในยุคที่ไม่ซื่อสัตย์ต่ออัลลอฮ์และธรรมนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละอายเพราะคนนั้นด้วย เมื่อท่านจะมาด้วยความสง่าราศีของอัลลอฮ์ผู้ทรงเป็นพระบิดาพร้อมกับเหล่ามลาอิกะฮ์บริสุทธิ”

¹ ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี้ จะไม่พบกับความตาย จนกว่าจะได้เห็นการปกครองของอัลลอฮฺมาด้วยฤทธานุภาพ”

อีซาจำแลงกาย

² หกวันต่อมา อีซาพาเปโตร ยะอูบ และ ยะหฺยาขึ้นภูเขาสูงตามลำพัง แล้วกายของท่านก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ³ และเสื้อของท่านก็ขาวเป็นมันระยับ จนไม่มีช่างฟอกผ้าคนใดในโลกดูนยาจะฟอกให้ขาวอย่างนั้นได้ ⁴ แล้วนบีอิสยาสกับนบีมูซาก็ปรากฏแก่สาวกเหล่านั้น กำลังสนทนากับอัล-มะซีฮฺ อีซา ⁵ เปโตรกล่าวกับอีซาว่า “ท่านอาจารย์ ดีจริงๆ ที่เราได้มาอยู่ที่นี้ ให้เราทำเพิงขึ้นสามหลัง สำหรับท่านหลังหนึ่ง สำหรับนบีมูซาหลังหนึ่ง และสำหรับ

หนีอีลยาสหลังหนึ่ง”⁶ เปโตรไม่รู้ว่าจะพูดอะไร เพราะพวกเขากำลังตกใจกลัว⁷ แล้วก็มิเมธมาปกคลุมพวกเขาไว้และมีเสียงดังออกมาจากเมธนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นอัล-มะซีฮฺผู้ที่รักยิ่งของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด”⁸ ทันใดนั้น เมื่อพวกเขาขวบมองดูรอบๆ ก็ไม่เห็นใคร เห็นแต่อีซาอยู่กับพวกเขา

⁹ เมื่อลงมาจากภูเข เขา ท่านสั่งพวกเขาไม่ให้ นำสิ่งที่เห็นนั้นไปบอกกับคนอื่นจนกว่า บุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นจากความตาย¹⁰ ดังนั้น พวกเขาจึงเก็บงำเรื่องนี้ไว้ แต่ก็ถามกันว่า การฟื้นขึ้นจากความตายมีความหมายอย่างไร?¹¹ พวกเขาจึงถามท่านว่า “ทำไมพวกธรรมจารย์ถึงกล่าวว่า นบีอีลยาสจะต้องมาก่อน?”¹² ท่านตอบพวกเขาว่า “นบีอีลยาสจะต้องมาก่อนแน่นอน เพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลับคืนสู่สภาพเดิม แต่ทำไมยังมีถ้อยคำ

เขียนเกี่ยวกับบุตรมนุษย์ว่า ท่านจะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการและถูกทอดทิ้ง¹³ แต่เราบอกพวกท่านว่า นบีอิสยาห์นั้นได้มาแล้ว และพวกเขาทำต่อท่านทุกอย่างตามใจชอบ ซึ่งก็เป็นไปตามถ้อยคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับท่าน”

อิสารักษาเด็กที่มีชัยฎอนเข้าสิง

¹⁴ เมื่อกลับมาที่เหล่าสาวก เห็นมหาชนกำลังล้อมรอบพวกเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังถกเถียงกับพวกเขาอยู่ ¹⁵ ทันทีที่ฝูงชนทั้งหมดเห็นอิสาก็ประหลาดใจอย่างมาก จึงวิ่งเข้ามาต้อนรับท่าน ¹⁶ ท่านจึงถามพวกเขาว่า “พวกท่านถกเถียงกับพวกเขาด้วยเรื่องอะไร?” ¹⁷ คนหนึ่งในฝูงชนตอบท่านว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าได้พาลูกชายมาหาท่านเพราะถูกชัยฎอนสิงทำให้เป็นใบ้ ¹⁸ เมื่อไหร่ก็ตามที่ชัยฎอนเข้าสิงตัวเขา มัน

จะทำให้เขาล้มช้ำก น้ำลายฟุ้งปาก กัดฟัน และตัวแข็งทื่อ ข้าพเจ้ามาขอให้พวกสาวกของท่านขับมันออก แต่พวกเขาไม่สามารถทำได้”¹⁹ ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “โอ นี่เป็นยุคที่ขาดความศรัทธา เราจะต้องอยู่กับพวกท่านนานแค่ไหน? และจะต้องอดทนกับพวกท่านนานเพียงไร? จงพาเด็กคนนั้นมาหาเราเถิด”²⁰ พวกเขาจึงพาเด็กคนนั้นมาหาท่าน เมื่อชยฎอนนั้นเห็นท่าน มันก็ทำให้เด็กล้มช้ำกทันที และลงไปกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน้ำลายฟุ้งปาก²¹ ท่านจึงถามผู้เป็นบิดาว่า “เขาเป็นอย่างไรมานานเท่าไร?” บิดาตอบว่า “ตั้งแต่เขายังเล็ก ๆ”²² และชยฎอนมักจะทำให้เขาตกในกองไฟหรือน้ำ เพื่อจะฆ่าให้ตาย ถ้าท่านสามารถช่วยได้ก็โปรดสงสาร และช่วยเราทั้งสองด้วย”²³ อีซาจึงกล่าวกับบิดานั้นว่า “ ‘ถ้าช่วยได้’ นะหรือ ใครศรัทธาก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง”²⁴ บิดาของเด็กจึงร้องขอให้

ช่วยกันที่ว่า “ข้าพเจ้าศรัทธา และขอโปรดช่วยในส่วนที่ขาดความศรัทธาอยู่ด้วยเถิด”²⁵ เมื่ออีซาเห็นฝูงชนกำลังวิ่งเข้ามา ท่านห้ามชัฏ꾼นั้นว่า “เจ้าชัฏ꾼ใบ้หูหนวก เราสั่งให้เจ้าออกจากตัวเขา และอย่ากลับเข้ามาสิงในตัวเขาอีก”²⁶ ชัฏ꾼นั้นจึงร้องเสียงดัง และทำให้เด็กคนนั้นล้มชัฏอย่างรุนแรง แล้วมันก็ออกมา เด็กคนนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตายจนคนส่วนมากกล่าวว่า “เขาตายแล้ว”²⁷ แต่อีซาจับมือพุงเด็กคนนั้น เขาก็ยืนขึ้น²⁸ เมื่อท่านเข้าไปในบ้านแล้ว พวกสาวกก็มาถามท่านเป็นการส่วนตัวว่า “ทำไมพวกข้าพเจ้าถึงจับชัฏ꾼นั้นออกไม่ได้?”²⁹ ท่านตอบพวกเขาว่า “ชัฏ꾼แบบนี้จะจับออกได้ด้วย การขอดูอาร์เท่านั่น”

อีซากล่าวถึงการตายของท่านอีกครั้ง

³⁰ ท่านกับพวกสาวกออกจากที่นั่น และเดิน

ทางผ่านแค้วนกาลิลี แต่ท่านไม่ประสงค์จะให้ใครรู้ ³¹ เพราะว่าท่านกำลังสอนสาวกของท่านว่า “บุตรมนุษย์จะถูกลมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย และพวกเขาจะฆ่าท่าน หลังจากถูกประหารแล้วสามวัน ท่านจะฟื้นขึ้นมาใหม่” ³² แต่พวกสาวกไม่เข้าใจถ้อยคำนี้ และไม่กล้าถามท่าน

ใครยิ่งใหญ่ที่สุด

³³ ท่านจึงมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในบ้านแล้ว ท่านถามพวกสาวกว่า “ระหว่างทางพวกท่านโต้แย้งกันเรื่องอะไร?”

³⁴ พวกสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะในระหว่างทางพวกเขาเถียงกันว่า ใครจะเป็นใหญ่กว่ากัน

³⁵ เมื่อท่านนั่งลงแล้ว ได้เรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาและกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าใครต้องการจะเป็นคนแรก ก็ให้คนนั้นเป็นคนสุดท้าย และเป็นคนปรนนิบัติคนทั้งหลาย”

³⁶ แล้วท่านจึงเอาเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาขึ้นท่ามกลางพวกสาวก และอุ้มเด็กคนนั้นไว้ กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า ³⁷ “ใครก็ตามที่ยอมรับเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา คนนั้นยอมรับเรา และใครก็ตามที่ยอมรับเรา คนนั้นก็ไม่ได้เพียงแต่ยอมรับเราเท่านั้น แต่ยอมรับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามาด้วย”

ผู้ที่ไม่ได้ต่อสู้พวกเรา ก็อยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเรา

³⁸ ยะหฺยา กล่าวกับอีซาว่า “ท่านอาจารย์ พวกข้าพเจ้าเห็นคนหนึ่งขับชัยภูอนออกโดยนามของท่าน และพวกข้าพเจ้าห้ามเขา เพราะเขาไม่ได้ตามพวกเรา” ³⁹ อีซาจึงกล่าวว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีใครทำการอัศจรรย์ในนามของเราแล้วเพียงชั่วครู่ก็จะสามารถพูดให้ร้ายเรา ⁴⁰ ใครก็ตามที่ไม่ได้ต่อสู้พวกเราย่อมอยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเรา

⁴¹ เพราะเราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ใครก็ตามที่เอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านดื่ม เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายอัล-มะซีฮู คนนั้นจะไม่ขาดบำเหน็จอย่างแน่นอน

การล่อลวงให้ทำบาป

⁴² “ถ้าใครทำให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งที่ศรัทธาในเราหลงผิด ให้เอาหินโม้มก้อนใหญ่ผูกคอคนนั้นและโยนเขาลงในทะเลก็จะดีกว่า ⁴³ ถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย การที่จะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วน ยังดีกว่ามีทั้งสองมือแต่ต้องลงไปสู่นรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ⁴⁵ ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย การที่จะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วน ยังดีกว่ามีเท้าทั้งสองข้างแต่ต้องถูกทิ้งลงนรก ⁴⁷ ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย การที่จะเข้าในการปกครองของอัลลอฮฺด้วยตาข้างเดียว ยังดี

กว่ามีตาสองข้างแต่ต้องถูกทิ้งลงนรก ⁴⁸ ซึ่งเป็นที่ตัวหนอนไม่เคยตายและไฟไม่เคยดับเลย ⁴⁹ เพราะว่าทุกคนจะต้องถูกคลุกเคล้าด้วยไฟอย่างกับคลุกด้วยเกลือ ⁵⁰ เกลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าหมดรสเค็มแล้วจะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัวและจงอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข”

คำสอนเรื่องการหย่าร้าง

¹ อีซาลูกขึ้นออกจากที่นั่นไปยังเขตแดน แคว้นยูเดีย และเลยไปอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และฝูงชนพากันมาหาท่านอีก ท่านจึงสั่งสอนพวกเขาตามที่ท่านทำอยู่เสมอ

² พวกเขาฟาริสีบางคนมาทดลองท่านถามว่า “การที่ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตัวเองนั้นถูกต้องตามซารีอะห์หรือไม่?” ³ ท่านถามพวกเขาว่า “นับีมุซาสั่งไว้ว่าอย่างไร?” ⁴ พวกเขาตอบว่า “นับีมุซาอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าแล้วปล่อยเธอไป” ⁵ อีซาจึงตอบพวกเขาว่า “นับีมุซาเขียนซารีอะห์ข้อนั้นเพราะใจของพวกเขาทำนดื้อดึง ⁶ แต่เดิมเมื่อสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดินนั้น อัลลอฮ์ทรงสร้างมนุษย์เป็นชายและหญิง ⁷ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงต้องละบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา ⁸ และ

เขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน ดังนั้นพวกเขา จะไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน⁹ เพราะฉะนั้นสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์พรากออกจากกันเลย”

¹⁰ เมื่อเข้าไปในบ้านแล้ว พวกเขาถาม ท่านอีกถึงเรื่องนั้น ¹¹ ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าใครหย่าภรรยาของตนแล้วไป มีภรรยาใหม่ คนนั้นก็ทำผิดศีลธรรมทาง เพศต่อภรรยาเดิม ¹² และถ้าผู้หญิงจะหย่าสามีของตนแล้วไปมีสามีใหม่ นางก็ทำผิด ศีลธรรมทางเพศ”

การขอคู่อาร์เพื่อเด็กเล็ก ๆ

¹³ ขณะนั้นมีบางคนพาเด็กเล็ก ๆ มาหาท่าน เพื่อจะให้ท่านสัมผัสตัวเด็กเหล่านั้น แต่พวกเขา ห้ามไว้ ¹⁴ เมื่ออีซาเห็นอย่างนั้นก็ไม่ว่าใจ กล่าวกับพวกเขาว่า “จงยอมให้เด็ก เล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะ

ว่าการปกครองของอัลลอฮ์เป็นของคนอย่างพวกเขา ¹⁵ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ใครที่ไม่ยอมรับการปกครองของอัลลอฮ์เหมือนเด็กเล็กๆ จะเข้าในการปกครองนั้นไม่ได้” ¹⁶ แล้วท่านอุ้มเด็กเล็กๆ เหล่านั้น วางมือบนตัวพวกเขา แล้วขออวยพรให้พวกเขา

เศเรษฐีคนหนึ่ง

¹⁷ เมื่อท่านกำลังจะออกไปนั้น มีคนหนึ่งวิ่งมาหาท่าน คุณเขาลงถามท่านว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะอย่างไร ถึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?” ¹⁸ อีซากล่าวกับคนนั้นว่า “ท่านใช้คำว่าประเสริฐทำไม? ไม่มีใครประเสริฐนอกจากอัลลอฮ์ผู้เดียว ¹⁹ ท่านก็รู้จักซารีอะฮ์แล้วที่ว่า ‘ห้ามฆ่าคน ห้ามล่วงประเวณีผิดเมียเขา ห้ามลักทรัพย์ ห้ามเป็นพยานเท็จ ห้ามโกงเขา จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า’ ” ²⁰ คนนั้นจึงตอบท่านว่า “ท่านอาจารย์

บัญญัติเหล่านั้นข้าพเจ้าถือรักษาไว้ตั้งแต่เด็ก” ²¹ อีซามองดูคนนั้น จึงเอ็นดูเขาแล้วกล่าวว่า “ท่านยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของที่ท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้กับคนยากจน ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงกลับมาติดตามเรา” ²² เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น ใบหน้าของเขาก็สลด แล้วออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของจำนวนมาก

²³ อีซาจึงมองไปรอบๆ แล้วกล่าวกับเหล่าสาวกของท่านว่า “คนมั่งมีจะเข้าในการปกครองของอัลลอฮ์ก็ยากจริงๆ” ²⁴ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจเพราะถ้อยคำของท่าน แล้วอีซากล่าวกับพวกเขาอีกว่า “ลูกเอ๋ย การเข้าในการปกครองของอัลลอฮ์ก็ยากจริงๆ” ²⁵ อุฐจะลดรูปเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในการปกครองของอัลลอฮ์” ²⁶ เหล่า

สาวกก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง พูdkันเองว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้?”²⁷ อีซามองพวกเขาแล้วกล่าวว่า “ส่วนมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่ไม่เหลือกำลังของอัลลอฮ์ เพราะว่าอัลลอฮ์ทรงทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง”²⁸ เปโตรจึงเริ่มกล่าวกับท่านว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมสละสิ่งสารพัดและติดตามท่านมา”²⁹ อีซาตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ใครก็ตามที่สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือลูก หรือไร่นา เพราะเห็นแก่เราและข่าวดีของเรา³⁰ คนนั้นจะได้รับผลตอบแทนร้อยเท่าในโลกนี้คือ บ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูก และไร่นา พร้อมการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์³¹ แต่หลายคนที่เป็นคนแรก จะกลับไปเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายจะกลับไปเป็นคนแรก”

อีซากล่าวถึงการตายและการฟื้นขึ้น จากตายของท่านเป็นครั้งที่สาม

³² ขณะที่กำลังเดินทางขึ้นไปยังบัยตุลมัก-
ดิสนั้น อีซาเดินนำหน้าพวกเขา พวกเขา
ก็พากันประหลาดใจ และคนที่เดินตามมาก็
หวาดกลัว ท่านจึงพาสาวกสิบสองคนแยก
ออกมาอีก แล้วบอกให้พวกเขาทราบถึง
เหตุการณ์ที่จะเกิดกับท่านนั้นว่า ³³ “นี่แน่ะ
พวกเราจะขึ้นไปยังบัยตุลมักดิส และบุตร
มนุษย์จะถูกมอบไว้กับพวกผู้นำทางศาสนา
และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะ
ลงโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับ
บรรดาคนที่ไม่ใช่ยาฮูดี ³⁴ คนเหล่านั้นจะ
เยาะเย้ยท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน จะเขี่ยดิน
ท่านและจะฆ่าท่าน และหลังจากนั้นสามวัน
แล้วท่านจะฟื้นขึ้นมาใหม่”

คำขอของยะอูบและยะหุยา

³⁵ ยะอูบกับยะหุยาบุตรของเศเบดีเข้ามาบอกท่านว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าทั้งสองอยากจะขอให้ท่านทำตามคำขอของพวกเขาข้าพเจ้า” ³⁶ ท่านจึงถามเขาทั้งสองว่า “ท่านทั้งสองอยากจะให้เราทำอะไรให้พวกท่าน?” ³⁷ พวกเขาจึงตอบว่า “เมื่อท่านจะรับเกียรตินั้น ขอให้พวกข้าพเจ้านั่งที่ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง” ³⁸ อีซาจึงกล่าวกับเขาทั้งสองว่า “พวกท่านไม่เข้าใจสิ่งที่พวกท่านขอ ถ้วยแห่งพระพิโรธที่เราดื่มั้นพวกท่านดื่มได้หรือ? และบัปติศมาแห่งความทรمانที่เรารับ พวกท่านจะรับได้หรือ?” ³⁹ เขาทั้งสองตอบว่า “พวกข้าพเจ้าทำได้” อีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “สิ่งที่เรารับนั้นพวกท่านจะรับ และความทุกข์ที่เรารับนั้นท่านจะรับก็จริง

⁴⁰ แต่การที่จะให้หนึ่งข้างขวาหรือข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่เราเป็นผู้จัด แต่ให้กับใครก็จะให้แก่คนนั้น” ⁴¹ เมื่อสาวกสิบคนได้ยินเรื่องนี้ก็มีความขุ่นเคืองยะอูกุบและยะหุยา ⁴² อีซาจึงเรียกเขาทั้งหลายมากล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย รู้อยู่แล้วว่า คนที่นับว่าเป็นผู้ครอบครองของคนที่ไม่ใช่ยาฮูดียอมเป็นเจ้านายอยู่เหนือเขาทั้งหลาย และพวกที่เป็นใหญ่ก็ใช้อำนาจบังคับพวกเขา ⁴³ ในพวกท่านจะไม่เป็นเช่นนั้น แต่ถ้ามีใครต้องการจะเป็นใหญ่ท่ามกลางท่าน คนนั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติของท่านทั้งหลาย ⁴⁴ และถ้าใครต้องการจะเป็นนาย คนนั้นจะต้องเป็นทาสของคนทั้งหลาย ⁴⁵ เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเพื่อปลดปล่อยคนจำนวนมาก”

อีซารักษาบารทิเมอัสนคนตาบอด

⁴⁶ อีซากับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และขณะที่ท่านออกจากเมืองเยรีโคพร้อมกับพวกสาวกและฝูงชน มีคนตาบอดคนหนึ่งชื่อ บารทิเมอัส บุตรของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ริมทาง ⁴⁷ เมื่อคนนั้นได้ยินว่าอีซาชาวนัชรอสุมา จึงร้องเสียงดังว่า “อีซา บุตรนบีดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด” ⁴⁸ มีหลายคนห้ามปรามบอกให้เขาเงียบ แต่เขายังร้องเสียงดังว่า “บุตรนบีดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด” ⁴⁹ อีซาหยุดและยืนอยู่ แล้วกล่าวว่า “ไปเรียกคนนั้นมา” พวกเขาจึงเรียกคนตาบอดนั้น กล่าวกับเขาว่า “จงยินดีและลุกขึ้นเถิด อีซาเรียกท่าน” ⁵⁰ คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่ม ลุกขึ้นมาหาอีซา ⁵¹ อีซาจึงถามเขาว่า “ท่านต้องการจะให้เราทำอะไรให้ท่าน?” คนตาบอดนั้น

กล่าวกับท่านว่า “ท่านอาจารย์ ขอโปรดให้
ตาข้าพเจ้าเห็นได้” ⁵² อีซากล่าวกับเขาว่า
“จงไปเถิด ความศรัทธาของท่านทำให้ท่าน
หายปกติแล้ว” ทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และ
เดินตามท่านไป

อีซาเข้าสู่บัยตุลมักดิสอย่างผู้พิชิต

¹เมื่อท่านกับพวกสาวกมาใกล้บัยตุลมักดิส ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีซึ่ง เขามะกอกเทศ ท่านใช้สาวกสองคน ²สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าพวกท่าน ทันทีที่พวกท่านเข้าไป พวกท่านจะพบลูก ลาตัวหนึ่งที่ยังไม่มีใครขี่ขี่เลยผูกอยู่ จง แก้มันจนมาเถิด ³ ถ้ามีใครถามว่า ‘พวกท่าน ทำอย่างนี้ทำไม?’ จงบอกเขาว่า ‘ผู้เป็นเจ้านายต้องการ แล้วจะส่งกลับมาที่นี่โดยเร็ว’ ” ⁴สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวหนึ่ง ผูกอยู่นอกประตูที่ถนน พวกเขาจึงแก้มัน ⁵บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามพวกเขาว่า “แก้มัน ลูกลานั้นทำไม?” ⁶พวกเขาก็ตอบตามคำสั่งของอีซา แล้วคนเหล่านั้นก็ยอมให้เอาไป ⁷พวกเขาจึงจูงลูกลามาให้อีซา แล้วเอาเสื่อผ้า ของตนปูลงบนหลังลา ท่านจึงนั่งลา ⁸มี

คนจำนวนมากเอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนน และบางคนก็ตัดกิ่งไม้ใบไม้เขียวสดจากทุ่งนามาปู⁹ คนที่เดินไปข้างหน้ากับคนที่ตามมาข้างหลังก็ให้ร้องว่า “ขอสรรเสริญ ขอให้ท่านผู้มาในพระนามของพระเจ้าเป็นเจ้าทรงพระเจริญ”¹⁰ ความเจริญรุ่งเรืองจึงมีแก่การปกครองที่จะมาตั้งอยู่ ซึ่งเป็นของนบีดาวิด บรรพบุรุษของเรา ขอสรรเสริญ ในที่สูงที่สุด”

¹¹ แล้วอีซาเข้าสู่บัยตุลมักดิสและเข้าไปในบริเวณพระวิหาร เมื่อมองดูทุกสิ่งจนทั่วแล้ว เวลาที่จวนค่ำ จึงออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับสาวกสิบสองคนนั้น

อีซาสาปต้นไม้เดื่อ

¹² รุ่งขึ้น เมื่อท่านกับพวกสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว ท่านก็หิว¹³ พอเห็นต้นมะเดื่อมีใบต้นหนึ่งแต่ไกล จึงเข้าไปดูว่าจะมี

ผลหรือไม่ เมื่อมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผล มีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ¹⁴ ท่านจึงกล่าวแก่ต้นนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าอีก” เหล่าสาวกก็ได้ ยินถ้อยคำที่ท่านกล่าวนั้น

อีซาข่าระพระวิหาร

¹⁵ เมื่อมาถึงบัยตุลมักดิส ท่านเข้าไปใน บริเวณพระวิหาร แล้วลงมือขับไล่บรรดาคน ซื่อขายในบริเวณพระวิหารนั้น คำว่าโต๊ะของ คนรับแลกเงินและคว่ำน้ำนึ่งของคนขายนก พีราบ¹⁶ ห้ามใครชนสิ่งใดๆ เดินลัดบริเวณ พระวิหาร¹⁷ ท่านสอนว่า “มีพระดำรัสเขียน ไว้ไม่ใช่หรือว่า สถานที่อันบริสุทธิ์ของเรา จะได้ชื่อว่าเป็นสถานที่สำหรับขอดูอาห์เพื่อ ประชาชาติทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายได้ ทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร”¹⁸ เมื่อพวกผู้นำ ทางศาสนาและพวกธรรมมาจารย์ทราบเรื่อง

นี้ จึงหาทางที่จะฆ่าท่าน เพราะพวกเขากลัวท่าน เนื่องจากฝูงชนทั้งหมดประหลาดใจในคำสั่งสอนของท่าน ¹⁹ พอถึงเวลาเย็น ท่านและสาวกก็ออกไปจากกรุง

คำสอนจากต้นมะเดื่อที่เหี่ยวแห้งไป

²⁰ เมื่อถึงเวลาเช้า ขณะท่านกับพวกสาวกเดินผ่านที่นั่น ก็เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก ²¹ เปโตรจำได้จึงกล่าวกับท่านว่า “ท่านอาจารย์ ดูต้นมะเดื่อที่ท่านสาปไว้นั้นสิ มันเหี่ยวแห้งไปแล้ว” ²² อีซาจึงตอบพวกสาวกว่า “จงมีความศรัทธาในอัลลฮู ²³ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงลอยลงทะเลไป’ และใจไม่สงสัย แต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามนั้นจริงๆ ²⁴ เพราะเหตุนี้ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เมื่อพวกท่านขอดุอาห์เพื่อสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ แล้วท่านจะได้รับ

สิ่งนั้น ²⁵ และเมื่อพวกท่านยื่นขอดูอาอ์อยู่ ถ้าพวกท่านมีเรื่องกับใคร จงยกโทษให้คนนั้น เพื่อว่าพระบิดาของพวกท่านผู้ทรงอยู่ในสรวงสวรรค์ จะทรงยกโทษความผิดของพวกท่านด้วย”

ปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของอีซา

²⁷ อีซากับพวกสาวกมายังบัยตุลมักติสอีก ขณะท่านเดินอยู่ในบริเวณพระวิหาร พวกผู้นำทางศาสนา พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาท่าน ²⁸ ถามท่านว่า “ท่านมีสิทธิอำนาจอะไรถึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิอำนาจกับท่าน?” ²⁹ อีซาจึงตอบพวกเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกพวกท่านว่าเรามีสิทธิอำนาจอะไรถึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ³⁰ คือบัพติศมาของนบียะหุยานั้นมาจากสรวงสวรรค์หรือมาจากมนุษย์? จงตอบเรา

เถิด”³¹ พวกเขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าพวกเรา
ว่า ‘มาจากสรวงสวรรค์’ เขาจะถามว่า ‘ทำไม
ถึงไม่เชื่อหนียะหุยา?’³² แต่ถ้าพวกเราว่า ‘มา
จากมนุษย์’ อะไรจะเกิดขึ้น?” พวกเขาก็กลัว
ฝูงชน เพราะทุกคนถือว่าหนียะหุยาเป็นหนี
จริง ๆ³³ พวกเขาจึงตอบอีซาว่า “พวกเราไม่
ทราบ” อีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เราก็จะ
ไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่าเรามีสิทธิ
อำนาจอะไรถึงได้ทำสิ่งเหล่านี้”

เรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

¹ ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาเป็นเรื่องเปรียบเทียบ เทียบว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่น แล้วก็ล้อมรั้วไว้รอบ เขาสกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่า แล้วก็ไปต่างประเทศ ² เมื่อถึงฤดูผลองุ่น เขาจึงส่งทาสคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้นเพื่อจะขอรับส่วนแบ่งผลองุ่นจากสวนของเขา ³ แต่คนเหล่านั้นจับทาสคนนั้นมาฆี้ยนตีแล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า ⁴ เจ้าของสวนจึงส่งทาสอีกคนหนึ่งไปหาพวกคนเช่าสวนอีก คนเช่าสวนเหล่านั้นก็ทำจนทาสคนนั้นศีรษะแตก และทำให้เขาอับอาย ⁵ ต่อมาเจ้าของส่งทาสอีกคนหนึ่งไป แต่พวกเขา ก็ฆ่าทาสคนนั้น และเป็นเช่นนี้กับทาสอีกหลายคน พวกเขาฆี้ยนตีบางคน ฆ่าบางคน ⁶ เจ้าของสวนนั้นยังมีอีกคนหนึ่งเหลืออยู่ เป็นบุตรชาย

ที่รักมาก เขาส่งบุตรชายคนนั้นไปเป็นครั้ง
สุดท้าย พูดว่า ‘พวกเขาคงจะเคาะรูปบุตรชาย
ของเรา’⁷ แต่พวกคนเช่าสวนพูดกันว่า ‘คนนี้
แหละเป็นทายาท ชำเสียเลย มรดกจะได้ตก
เป็นของพวกเขา’⁸ พวกเขาจึงจับบุตรชายไป
ฆ่า และเอาศพทิ้งไว้นอกสวน⁹ เจ้าของสวน
นั้นจะทำอย่างไร? ท่านก็จะมาทำลายคน
เช่าสวนเหล่านั้น แล้วเอาสวนองุ่นให้คนอื่น
เช่า¹⁰ ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านคัมภีร์บริสุทธิ
ตอนนี้หรือที่ว่า ‘ศิลาที่พวกช่างก่อสร้างทิ้ง
แล้วกลับกลายเป็นศิลามุมเอก’¹¹ สิ่งนี้เป็นมา
จากพระผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่งอัศจรรย์ประจักษ์
แก่ตาของเรา”

¹² พวกเขาอยากจะจับท่านแต่กลัวฝูงชน
เพราะพวกเขาเห็นว่าท่านกล่าวเรื่องเปรียบ
เทียบนี้กระทบพวกเขา แล้วพวกเขาก็จาก
ท่านไป

การส่งส่วยให้กับซีซาร์

¹³ พวกเขาส่งบางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาท่าน เพื่อจะคอยจับผิดถ้อยคำของท่าน ¹⁴ เมื่อพวกเขามาถึงแล้ว จึงถามท่านว่า “ท่านอาจารย์ เราทราบว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์และไม่ชอบเอาใจใคร และท่านไม่เห็นแก่หน้าใครเลย แต่สั่งสอนทางของอัลลอฮฺตามสัจธรรม การส่งส่วยให้ซีซาร์นั้นสมควรหรือไม่? ¹⁵ เราควรจะส่งหรือไม่ส่งดี?” แต่ท่านทราบอุปมาของพวกเขาจึงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายมาจับผิดเราทำไม? จงเอาเหรียญเงินเหรียญหนึ่งมาให้เราดู” ¹⁶ พวกเขาก็เอามาให้ ท่านจึงถามว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?” พวกเขาตอบท่านว่า “ของซีซาร์” ¹⁷ อีซาจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ของของซีซาร์จงถวายแด่ซีซาร์ และของของอัลลอฮฺจงถวายแด่อัลลอฮฺ” พวกเขา

ก็ประหลาดใจในท่านอย่างยิ่ง

คำถามเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย

¹⁸ มีพวกสะดูสีบางคนมาหาท่าน พวกนี้สอนว่าการฟื้นขึ้นจากความตายนั้นไม่มี พวกเขาถามท่านว่า ¹⁹“ท่านอาจารย์ นบีโมซาเขียนสั่งพวกเราว่า ‘ถ้าชายคนใดตาย และภรรยาอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้เป็นภรรยา เพื่อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชาย’” ²⁰ มีพี่น้องผู้ชายอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนแรกมีภรรยาแล้วตายโดยไม่มีบุตร ²¹ น้องคนที่สองจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตายโดยยังไม่มีบุตร และน้องคนที่สามก็รับไว้เหมือนกัน แต่ก็ตายโดยไม่มีบุตร ²² ไม่มีพี่น้องสักคนในเจ็ดคนนี้มีบุตร ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย ²³ เพราะฉะนั้นในวันที่ฟื้นขึ้นจากความตายหญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของใคร? เพราะนางเป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว”

²⁴ อีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “นี่ไม่ใช่หรือที่แสดงให้เห็นว่าพวกท่านผิดแล้ว? เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้คัมภีร์บริสุทธิหรือ ฤทธาานุภาพของอัลลอฮ์ ²⁵ ตอนที่มนุษย์ฟื้นขึ้นจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยา กัน แต่จะเป็นเหมือนมลาอิกะฮ์ ²⁶ ส่วนเรื่องคนที่ตายและถูกทำให้ฟื้นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายไม่เคยอ่านคัมภีร์ของนบีมุซาเรื่องพุ่มไม้หรือ? ที่อัลลอฮ์ตรัสไว้กับนบีมุซาว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอิบรอฮีม พระเจ้าของอิสฮาก และพระเจ้าของยะอฺกอบ’ ²⁷ พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายเข้าใจผิดมากทีเดียว”

บัญญัติข้อที่สำคัญที่สุด

²⁸ มีธรรมาจารย์คนหนึ่งเข้ามาใกล้ เมื่อได้ยินพวกเขาถกเถียงกัน และเห็นว่าท่าน

ตอบพวกเขาได้ดีจึงถามท่านว่า “บัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?”²⁹ อีซาจึงตอบคนนั้นว่า “บัญญัติอันดับแรกคือ โอ พงศ์พันธุ์ของนบี ยะอุกุบ จงฟังเถิด พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้ทรงเอกะ³⁰ พวกท่านจงรักอัลลอฮ์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่าน และด้วยสุดกำลังของท่าน³¹ ส่วนบัญญัติที่สำคัญอันดับสองคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ไม่มีบัญญัติอื่นใดที่สำคัญยิ่งกว่าบัญญัติเหล่านี้”³² ธรรมจารย์คนนั้นจึงกล่าวว่า “จริงทีเดียว ท่านอาจารย์ ท่านกล่าวถูกต้อง ที่ว่า อัลลอฮ์เป็นพระเจ้าผู้ทรงเอกะ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์³³ และการที่จะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ และสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็สำคัญกว่าการกระทำการพลีและของถวาย

ทั้งสิ้น”³⁴ เมื่ออีซาเห็นว่าคนนั้นตอบสนองอย่างมีปัญญา จึงกล่าวกับเขาว่า “ท่านไม่ไกลจากการปกครองของอัลลอฮ์” ตั้งแต่นั้นมาไม่มีใครกล้าถามท่านอีก

คำถามเรื่องเชื้อสายของหนีดาวิด

³⁵ ขณะที่อีซาสั่งสอนอยู่ในบริเวณพระวิหาร ท่านถามว่า “ที่พวกธรรมาจารย์ว่าอัล-มะซีฮ์เป็นเชื้อสายของหนีดาวิดนั้นเป็นไปได้อย่างไร? ³⁶ เพราะว่หนีดาวิดเองกล่าวโดยอัลรุฮุลกุดูซุว่า ‘พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งในที่อันทรงเกียรติใกล้เรา จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่านให้อยู่ใต้เท้าท่าน”’ ³⁷ หนีดาวิดยังเรียกท่านว่าผู้เป็นเจ้านาย แล้วท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของหนีดาวิดได้อย่างไร?”

มหาชนต่างฟังท่านด้วยความยินดี

การประณามพวกธรรมาจารย์

³⁸ ขณะที่อีซาíasสอน ท่านกล่าวว่า “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี พวกที่ชอบสวมเสื้อคลุมยาวเดินไปเดินมา ชอบให้คนค้ำับกลางตลาด ³⁹ ชอบนั่งในที่สำคัญในธรรมศาลาและชอบนั่งในที่มีเกียรติในงานเลี้ยง ⁴⁰ พวกเขายึดบ้านของหญิงม่าย และแสวงหอดูอาร์เสียยืดยาว คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักยิ่งขึ้น”

เงินบริจาคของหญิงม่าย

⁴¹ อีซานั่งตรงหน้าตู้เก็บเงินบริจาค สังเกตฝูงชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และมีคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายมาใส่ ⁴² แต่มีหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งเดินมา นางเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณเศษ

เสี้ยวสลึงมาใส่ไว้⁴³ ท่านจึงเรียกพวกสาวก
มากล่าวกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริง
กับท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้
ใส่ในตู้เก็บเงินบริจาคมากกว่าทุกคนที่ใส่
ไว้⁴⁴ เพราะทุกคนได้เอาเงินเหลือใช้
ของพวกเขาใส่ แต่หญิงคนนี้ในสภาพที่
ยากจน เอาเงินเลี้ยงชีพทั้งสิ้นของนางใส่ลง
ไปจนหมด”

อีซากล่าวถึงการทำลายพระวิหาร

¹เมื่ออีซาออกจากบริเวณพระวิหาร มีสาวกของท่านคนหนึ่งกล่าวว่า “ท่านอาจารย์ ศีลา กับอาคารเหล่านี้ใหญ่จริง ๆ” ²อีซาจึงกล่าวกับสาวกคนนั้นว่า “ท่านเห็นอาคารใหญ่เหล่านี้หรือ? ที่นี่จะไม่มีก้อนหินซ้อนทับกันแม้แต่ก้อนเดียว แต่จะถูกทำลายลงหมด”

³เมื่อท่านอยู่บนภูเขามะกอกเทศตรงข้ามพระวิหาร เปโตร ยะอากุบ ยะหุยา และอันดรูว์ มาถามท่านเป็นการส่วนตัวว่า ⁴“ขอโปรดให้พวกข้าพเจ้าทราบว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรคือสัญญาณที่จะสำแดงว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ใกล้จะสำเร็จ?”

⁵อีซาจึงตอบพวกเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ใครล่อลวงพวกท่านให้หลง ⁶ เพราะว่าจะมีหลายคนมาอ้างนามของเราว่า ‘เราเป็นผู้ นั้น’ และจะให้คนจำนวนมากหลงไป ⁷ เมื่อ

ท่านทั้งหลายได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่ยังไม่ถึงกาลอวสาน ^๘ เพราะประชาชาติกับประชาชาติอาณาจักรกับอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวและจะเกิดกันดารอาหารในที่ต่างๆ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เป็นเพียงขั้นแรกของความทุกข์ลำบาก

อิสากล่าวถึงเรื่องการข่มเหง

^๙ “แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะมีคนจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนพวกท่านในธรรมศาลา และพวกท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อจะได้เป็นพยานกับพวกเขา ¹⁰ และข่าวดีจะต้องประกาศแก่ชนทุกชาติก่อน ¹¹ เมื่อพวกท่านถูกนำมามอบตัวไว้ นั่นอย่ากังวลล่วงหน้าว่าจะพูดอะไรดี แต่จงพูดตามที่โปรด

ประทานให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นไม่ใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นอัครทูตลึกลับ¹² แม้แต่พี่ก็จะมอบน้องไว้ให้ถึงแก่ความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย¹³ คนทั้งหลายจะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา แต่คนที่สู้ทนจนถึงที่สุดจะรอด

วิบัติยิ่งใหญ่

¹⁴ “แต่เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งน่ารังเกียจที่ก่อให้เกิดความหายนะ ตั้งอยู่ในที่ที่ไม่สมควรจะตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเองเถิด) เมื่อนั้นให้พวกที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปที่ภูเขา¹⁵ คนที่อยู่บนดาดฟ้า อย่าลงมาหรือเข้าไปเก็บสิ่งของในบ้านของตนเลย¹⁶ ส่วนคนที่อยู่ตามทุ่งนาก็อย่ากลับไปเอาเสื้อผ้าของตน¹⁷ วิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ในเวลานั้น¹⁸ จงขออดอาหารเพื่อสิ่งนี้จะ

ไม่เกิดในฤดูหนาว¹⁹ เพราะว่าในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน นับตั้งแต่อัลลอฮฺทรงสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน มาจนถึงทุกวันนี้ และในอนาคตจะไม่มีอย่างนี้อีก²⁰ ถ้าอัลลอฮฺไม่โปรดให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีใครรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกสรร พระองค์จึงโปรดให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า²¹ ในเวลานั้น ถ้าใครจะบอกพวกท่านว่า ‘นี่แน่ะ อัล-มะซีฮฺ อยู่ที่นี้’ หรือ ‘นี่แน่ะ ท่านอยู่ที่โน่น’ ก็อย่าเชื่อ²² เพราะว่าจะมีอัล-มะซีฮฺปลอมและนบีปลอมหลายคนปรากฏขึ้น สำแดงสัญญาณและการอัศจรรย์เพื่อล่อลวงคนที่อัลลอฮฺทรงเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นไปได้²³ ฉะนั้นจงระวังให้ดี เราบอกท่านทั้งหลายทุกอย่างไว้ก่อนแล้ว

การมาของบุตรมนุษย์

²⁴ “หลังจากความทุกข์ลำบากนั้นผ่านพ้น

ไปแล้ว ดวงอาทิตย์จะมีดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ²⁵ ดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในชั้นฟ้าจะสะเทือนสะท้าน ²⁶ เมื่อนั้นพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์มาในเมฆเปี่ยมด้วยฤทธาภาพ และรัศมีอย่างยิ่ง ²⁷ และเมื่อนั้นท่านจะส่งเหล่ามลาอิกะฮ์มาให้รวบรวมคนทั้งหลายที่ท่านเลือกสรรไว้จากทั้งสี่ทิศ จากที่สูญปลายแผ่นดินจนถึงที่สุดขอบชั้นฟ้า

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

²⁸ “จงเรียนบทเรียนจากต้นมะเดื่อ เมื่อมันแตกกิ่งแตกใบ พวกท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว ²⁹ เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าท่านมาใกล้จะถึงประตูแล้ว ³⁰ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่องลับไป

จนกว่าทุกสิ่งนี้จะเกิดขึ้น ³¹ฟ้าและดินจะล่อง
ไป แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหาย
ไปเลย

ความจำเป็นในการเฝ้าระวังอยู่

³²“แต่ไม่มีใครรู้เรื่องวันหรือเวลานั้น แม้แต่
เหล่ามลาอิกะฮ์หรืออัล-มะซีฮฺผู้เป็นที่รักยิ่ง
ของอัลลอฮ์ มีแต่อัลลอฮ์ผู้ทรงเป็นพระบิดา
เท่านั้น ³³จงเฝ้าระวังและขอคุณอาอี เพราะ
พวกท่านไม่รู้ว่าจะวันนั้นหรือเวลานั้นจะมาถึง
เมื่อไหร่ ³⁴เช่นเดียวกับชายคนหนึ่ง ที่ออกเดิน
ทาง เมื่อเขาจะออกจากบ้าน เขาก็มอบหมาย
หน้าที่ให้ทาสแต่ละคนทำ และกำชับคนเฝ้า
ประตูให้คอยเฝ้าระวังอยู่ ³⁵เพราะฉะนั้นท่าน
ทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่รู้
ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร อาจจะมาในเวลา
ค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือในเวลาไก่ขัน หรือ

รุ่งเช้า ³⁶ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วหากเจ้าของบ้าน
กลับมาอย่างฉับพลัน ท่านอาจพบว่าพวก
ท่านกำลังนอนหลับอยู่ ³⁷ สิ่งที่เราบอกพวก
ท่านนั้น เราก็บอกคนทั้งหลายด้วยว่าจงเฝ้า
ระวังอยู่เถิด”

แผนการประหารอีซา

¹ ก่อนเทศกาลปัสกา และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อสองวัน พวกผู้นำทางศาสนา และพวกธรรมจารย์วางอุบายที่จะจับอีซาประหารเสีย ² แต่พวกเขาพูดกันว่า “อย่าเพิ่งทำในช่วงเทศกาลเลย เดี่ยวประชาชนจะวุ่นวาย”

อีซารับการชโลมที่เบธานี

³ ระหว่างที่อีซาอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในบ้านของซีโมนคนที่เคยเป็นโรคเรื้อน ขณะเมื่อนั่งรับประทานอาหารอยู่นั้น มีหญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำมันหอมเนยที่มีราคาแพงมากมาหาท่าน แล้วเปิดผอบเทน้ำมันนั้นชโลมลงบนศีรษะของท่าน ⁴ แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า “ทำไมถึงมาทำให้น้ำมันนี้เสียไปเปล่า ๆ? ⁵ เพราะน้ำมันนี้เอาไปขายได้เงินมากกว่า

สามร้อยเหรียญเงิน แล้วเอาไปแจกคนจน
ได้” พวกเขาจึงตำหนิหญิงคนนั้น ⁶ อีซาจึง
กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “อย่าตำหนินางเลย
ไปกววนใจนางทำไม? นางทำสิ่งดีสำหรับ
เรา ⁷ เพราะว่าพวกท่านมีคนยากจนอยู่ด้วย
เสมอ และพวกท่านจะทำการดีต่อพวกเขา
เมื่อไหร่ก็ได้ แต่พวกท่านจะไม่มีเราอยู่ด้วย
เสมอไป ⁸ หญิงคนนี้ทำสุดกำลังของนาง
แล้ว นางมาชโลมกายของเราล่วงหน้าก่อน
ที่จะมีการฝังศพของเรา ⁹ เราบอกความจริง
กับท่านทั้งหลายว่า สิ่งที่ยกย่องคนนี้จะถูก
กล่าวขวัญถึงไปทุกหนแห่งทั่วโลกคุณยาที่มี
การประกาศข่าวดีเพื่อเป็นการระลึกถึงนาง”

ยูดาสตกกลางจะทรยศอีซา

¹⁰ ยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นคนหนึ่งในพวก
สาวกสิบสองคน ไปหาพวกผู้นำทางศาสนา
เพื่อจะมอบตัวท่านให้แก่พวกเขา ¹¹ เมื่อ

พวกเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจและสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาโอกาสที่จะมอบตัวอีซาให้แก่พวกเขา

อีซารับประทานปัสกากับพวกสาวก

¹² เมื่อถึงวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเป็นเวลาที่พวกเขาฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกมาถามท่านว่า “จะให้พวกข้าพเจ้าไปจัดเตรียมปัสกาให้ท่านรับประทานที่ไหน?” ¹³ ท่านจึงส่งสาวกสองคนไป สั่งพวกเขาว่า “จงเข้าไปในเมือง แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบพวกท่าน จงตามคนนั้นไป” ¹⁴ เขาเข้าไปที่นั่น ก็ให้บอกเจ้าของบ้านนั้นว่า ท่านอาจารย์ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเรา นั้นอยู่ที่ไหน?’ ¹⁵ เจ้าของบ้านจะชี้ให้เห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัด

เตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด”¹⁶ สาวกสองคนนั้นจึงออกไป เดินเข้าไปในเมือง และพบทุกอย่างเหมือนถ้อยคำที่ท่านกล่าวแก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็จัดเตรียมที่พักไว้พร้อม

¹⁷ เมื่อถึงเวลาค่ำแล้ว ท่านจึงมากับสาวกสิบสองคน¹⁸ ขณะกำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่นั้น อีซากล่าวกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา เป็นคนที่จะร่วมรับประทานอาหารกับเรา”¹⁹ พวกเขาพากันเป็นทุกข์และถามท่านทีละคนว่า “เป็นข้าพเจ้าหรือ?”

²⁰ ท่านจึงตอบพวกเขาว่า “เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี้ เป็นคนที่จิ้มอาหารในชามเดียวกับเรา”²¹ เพราะบุตรมนุษย์จะต้องไปตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับท่าน แต่วิบัติแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่ได้เกิดมาจะดีกว่า”

การตั้งพิธีมหาสนิท

²² ระหว่างอาหารมือนั้น อีซาหยาบขนมปังมา เมื่อขอชูโกธแล้ว ก็หักส่งให้แก่เหล่าสาวกกล่าวว่า “จงรับเถิด นี่เป็นกายของเรา” ²³ แล้วท่านหยิบถ้วย เมื่อขอชูโกธแล้ว จึงส่งให้พวกเขา พวกเขาก็รับไปดื่มทุกคน ²⁴ แล้วท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “นี่เป็นโลหิตของเราซึ่งเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่จะต้องหลั่งออกเพื่อคนจำนวนมาก” ²⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้มีน้ำจากผลของเถาองุ่นอีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้น คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในการปกครองของอัลลอฮ์”

อีซากล่าวถึงเรื่องที่เปโตรจะปฏิเสธ

²⁶ เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาพากันไปที่ภูเขามะกอกเทศ

²⁷ อีซากล่าวกับพวกสาวกว่า “พวกท่านทุกคนจะทิ้งเรา เพราะมีคำเขียนไว้ในคัมภีร์บริสุทธิว่า ‘เราจะประหารผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’” ²⁸ แต่หลังจากอัลลอฮฺทรงทำให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน” ²⁹ เปโตรกล่าวกับท่านว่า “แม้ว่าทุกคนจะทิ้งท่าน แต่ข้าพเจ้าจะไม่ทิ้งท่าน” ³⁰ อีซาจึงกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ในวันนี้คือในคืนนี้เอง ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” ³¹ แต่เปโตรยืนยันว่า “แม้ว่าข้าพเจ้าจะต้องตายกับท่าน ข้าพเจ้าก็绝不会ปฏิเสธท่านเลย” เหล่าสาวกก็พูดเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

อีซาขอดูอาอี๋ในสวนเกตเสมณี

³² แล้วอีซากับเหล่าสาวกมาอยู่ที่แห่งหนึ่งชื่อเกตเสมณี ท่านกล่าวกับสาวกของท่าน

ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราไปขอคูอาร์”

³³ ท่านก็พาเปโตร ยะอูบ และยะหุยาไปด้วย แล้วท่านเป็นทุกข์และหนักใจอย่างยิ่ง

³⁴ จึงกล่าวกับเหล่าสาวกว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด” ³⁵ แล้วเดิน

ไปอีกหน่อยหนึ่ง ชบตัวลงที่ดินขอคูอาร์ว่า ถ้าเป็นไปได้ขอให้ชั่วโมงนี้ผ่านพ้นไปจากท่าน

³⁶ ท่านกล่าวว่า “อับบา (พ่อ) ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระองค์ ขอโปรดให้ถ่วงนี้เลื่อนพ้น

ไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็น

ไปตามพระทัยของพระองค์” ³⁷ เมื่อกลับมา

ท่านเห็นพวกสาวกนอนหลับอยู่ จึงกล่าวกับเปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านยังนอนหลับหรือ?

จะเฝ้าอยู่สักชั่วโมงเดียวไม่ได้หรือ? ³⁸ ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและขอคูอาร์ เพื่อจะไม่ถูกการล่อลวง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง

แต่กายยังอ่อนกำลัง”³⁹ ท่านจึงไปขอดูอาร์
 อีกครั้งหนึ่ง กล่าวต้อยคำเหมือนครั้งก่อน
⁴⁰ เมื่อกลับมาอีกก็เห็นพวกสาวกนอนหลับ
 อยู่ เพราะตาของพวกเขาลืมไม่ขึ้น พวกเขา
 ไม่รู้ว่าจะพูดกับท่านอย่างไร⁴¹ เมื่อกลับมา
 ครั้งที่สาม ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “ท่าน
 ยังจะนอนพักเหนื่อยต่อไปอีกหรือ? พอเถอะ
 นี้แน่ะ เวลาที่บุตรมนุษย์ถูกมอบไว้ในมือของ
 คนบาปนั้นมาถึงแล้ว”⁴² ลุกขึ้นไปกันเถิด คนที่
 ททรยศเรามาใกล้แล้ว”

การททรยศและการจับกุมอีซา

⁴³ ท่านกล่าวยังไม่ทันขาดคำ ทันใดนั้น
 ยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นพวกสาวกสิบสอง
 คนนั้น ก็มาหาท่านพร้อมกับฝูงชนที่ถือ
 ดาบถือไม้ตะบอง ซึ่งเป็นคนของพวกผู้นำ
 ทางศาสนา พวกธรรมาจารย์ และพวก

ผู้ใหญ่ ⁴⁴ คนที่ทรยศท่านก็ให้สัญญาแก่กับพวกเขาว่า “เราจับค่านับใครก็คือคนผู้นั้นแหละ จงจับและคุมตัวเขาไปให้แน่นหนา” ⁴⁵ แล้วยูดาสก็ตรงเข้ามาหาท่านทันที พูดว่า “ท่านอาจารย์” และจับท่าน ⁴⁶ คนเหล่านั้นก็เข้าไปจับกุมท่าน ⁴⁷ แต่มีคนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่นชักดาบออกฟันหูทาสของหัวหน้าทางศาสนาขาด ⁴⁸ อีซากล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านเห็นเราเป็นโจรหรือ ถึงได้ถือดาบถือตะบองออกมาจับเรา ⁴⁹ เราอยู่กับพวกท่านทุกวันและสั่งสอนในบริเวณพระวิหาร แต่พวกท่านก็ไม่ได้จับเรา แต่ทุกอย่างจะต้องสำเร็จตามคัมภีร์บริสุทธิ” ⁵⁰ แล้วสาวกทั้งหมดก็ละทิ้งท่านไว้และพากันหนีไป

ชายหนุ่มคนที่หนีไป

⁵¹ มีชายหนุ่มคนหนึ่งหนุ่มเพียงแค่ผ้าป่านผืนหนึ่งตามท่านไป คนเหล่านั้นก็จับชาย

หนุ่มคนนั้น⁵² แต่เขาสลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้ง แล้วเปลือยกายหนีไป

อีซาอยู่ต่อหน้าสภายาฮูดิ

⁵³ พวกเขา นำตัวอีซาไปยังหัวหน้าทางศาสนา มีพวกผู้นำทางศาสนา พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น⁵⁴ ส่วนเปโตรนั้นติดตามอีซาไปห่าง ๆ จนเข้าไปถึงลานบ้านของหัวหน้าทางศาสนา ไปนั่งผิงไฟอยู่กับพวกทหารยาม⁵⁵ พวกผู้นำทางศาสนากับบรรดาสมาชิกสภา กำลังหาพยานมาปรักปรำอีซา เพื่อจะได้ประหารท่าน แต่หาหลักฐานไม่ได้⁵⁶ เพราะว่ามีหลายคนมาเป็นพยานเท็จปรักปรำท่าน แต่คำให้การของพวกเขาส่งต่างกัน⁵⁷ บางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักปรำท่านว่า⁵⁸ “ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้กล่าวว่า ‘เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และภายในสาม

วันเราจะสร้างวิหารอีกหลังหนึ่งที่ไม่ได้ถูก
สร้างด้วยมือมนุษย์’ ” ⁵⁹ แม้แต่ในเรื่องนี้
คำพยานของคนเหล่านั้นก็ยังไม่ตรงกัน
⁶⁰ หัวหน้าทางศาสนาจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลาง
ที่ชุมนุมถามอีซาว่า “ท่านไม่แก้ตัวในข้อหา
ที่พยานเขาตั้งมานี้หรือ?” ⁶¹ แต่ท่านนิ่งอยู่
ไม่ได้ตอบประการใด หัวหน้าทางศาสนา
จึงถามท่านอีกว่า “ท่านเป็นอัล-มะซีฮฺผู้
เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺผู้ทรงสมควรแก่การ
ก้มกราบหรือ?” ⁶² อีซาตอบว่า “เราเป็น และ
ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์ นั่งข้างขวา
ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และจะมาในเมฆแห่ง
ชั้นฟ้า” ⁶³ หัวหน้าทางศาสนาจึงฉีกเสื้อของ
ตนแล้วกล่าวว่า “เราต้องการพยานอะไรอีก?
⁶⁴ ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาท
อัลลอฮฺแล้ว ท่านทั้งหลายคิดอย่างไร?” คน
ทั้งหลายจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะลงโทษถึง
ตาย ⁶⁵ บางคนเริ่มถ่มน้ำลายรดท่าน ปิดหน้า

ท่าน ทูบตีท่าน แล้วพูดกับท่านว่า “ท่านาย
 ธิ” และพวกทหารยามก็เอามือตบท่าน

เปโตรปฏิเสธอีซา

⁶⁶ ระหว่างที่เปโตรอยู่ที่ลานบ้านข้างล่าง
 มีหญิงคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวใช้ของหัวหน้า
 ทางศาสนาเดินมา ⁶⁷ เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟ
 อยู่ นางจ้องมองแล้วพูดว่า “เจ้าอยู่กับอีซา
 ชานัชรอฮุดด้วยนี่” ⁶⁸ แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ที่
 เจ้าพูดนั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ” เปโตร
 จึงออกไปที่ประตูบ้าน แล้วไต่กำแพง ⁶⁹ เมื่อ
 สาวใช้คนนั้นเห็นเปโตร ก็พูดขึ้นอีกกับคน
 ที่ยืนอยู่ว่า “คนนี้เป็นพวกเขาด้วย” ⁷⁰ แต่
 เปโตรปฏิเสธ อีกครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่
 ที่นั่นก็พูดกับเปโตรอีกว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่ง
 ในพวกนั้นแน่ๆ เพราะว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี”
⁷¹ แต่เปโตรเริ่มสบถสาบานใหญ่ว่า “คนที่

เจ้าพูดถึงนั้นข้าไม่รู้จัก” ⁷² ทันใดนั้นไวกก็ขึ้น
เป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงถ้อยคำที่
อีซากล่าวกับเขาว่า “ก่อนไวกขึ้นสองหน ท่าน
จะปฏิเสธเราสามครั้ง” เปโตรกลับความรู้สึก
ไม่อยู่ก็ร้องไห้

อีซาอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองปีลาต

¹ทันทีที่ฟ้าสว่าง เมื่อพวกผู้นำทางศาสนากับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และบรรดาสมาชิกสภาก็ปรึกษากันแล้วจึงมัดอีซาพาไปมอบไว้แก่ปีลาต ²ปีลาตจึงถามท่านว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” ท่านตอบเขาว่า “ท่านเป็นคนพูดเองนะ” ³ แล้วพวกผู้นำทางศาสนาก็กล่าวหาท่านหลายอย่าง ⁴ ปีลาตจึงถามท่านอีกว่า “เจ้าไม่ตอบอะไรเลยหรือ? ดูซิ พวกเขากล่าวหาเจ้าหลายประการทีเดียว” ⁵ แต่อีซาไม่ได้ตอบอะไรอีก ปีลาตจึงประหลาดใจ

อีซาถูกพิพากษาให้ประหารชีวิต

⁶ในช่วงเทศกาล ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้ตามที่พวกเขาขอ ⁷ เวลานั้นมีคนหนึ่งชื่อบาร์บัส ถูกจำคุกพร้อมกับพวก

กบฏที่ฆ่าคนตายระหว่างก่อความไม่สงบ⁸ ผู้ฝูงชนจึงไปขอให้ปีลาตทำในสิ่งที่ท่านเคยทำให้พวกเขา⁹ ปีลาตจึงถามว่า “พวกท่านต้องการจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยาฮูดีหรือ?”¹⁰ เพราะปีลาตรู้อยู่แล้วว่า พวกผู้นำทางศาสนาอบตัวอีซาไว้ด้วยความอิจฉา¹¹ แต่พวกผู้นำทางศาสนายุยงผู้ฝูงชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทน¹² ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “แล้วพวกท่านจะให้เราทำอย่างไรกับคนนี่ที่พวกท่านเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยาฮูดี?”¹³ เขาทั้งหลายร้องตะโกนว่า “ตรึงเขาที่กางเขน”¹⁴ ปีลาตจึงถามว่า “ตรึงทำไม? เขาทำผิดอะไร?” แต่ประชาชนยังตะโกนว่า “ตรึงเขาที่กางเขน”¹⁵ ปีลาตต้องการจะเอาใจผู้ฝูงชนจึงปล่อยบาร์บัสให้แก่พวกเขา และเมื่อให้โบยตีอีซาแล้ว จึงมอบให้พวกเขาเอาไปตรึงที่กางเขน

พวกทหารล้อเลียนอีซา

¹⁶ พวกทหารจึงนำท่านเข้าไปยังลานของราชสำนัก (คือกองบัญชาการปรีโทเรียม) แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองมาประชุมกัน

¹⁷ พวกเขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมให้ท่าน เอาหนามสานเป็นมงกุฎมาสวมศีรษะท่าน

¹⁸ แล้วค้ำบท่านกล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยาฮูดี ขอทรงพระเจริญ” ¹⁹ แล้วพวกเขาเอาไม้อ้อตีศีรษะของท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน และคุกเข่าลงกราบท่าน ²⁰ เมื่อเยาะเย้ยท่านแล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาเสื้อผ้าของท่านมาสวมให้ และนำท่านออกไปเพื่อตรึงที่กางเขน

การตรึงอีซาที่กางเขน

²¹ มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินทางจาก

บ้านนอกมาตามเส้นทางนั้น พวกเขาจึง
เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของท่าน²² พวกเขา
พาท่านมาถึงที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา (แปล
ว่าสถานที่แห่งกะโหลกศีรษะ)²³ แล้วพวกเขา
เอาหน้าอ่อนหมักผสมกับมดยอบให้ท่าน
ดื่ม แต่ท่านไม่รับ²⁴ แล้วพวกเขาก็ตรึงท่านที่
กางเขน และเอาเสื้อผ้าของท่านมาจับฉลาก
แบ่งกัน เพื่อจะรู้ว่าใครได้อะไร²⁵ ขณะที่พวกเขา
ตรึงท่านนั้นเป็นเวลาสามโมงเช้า²⁶ มีคำ
จารึกขั้หาที่ลงโทษท่านไว้ว่า “กษัตริย์ของ
พวกยิวดี”²⁷ และพวกเขาเอาโจรสองคนมา
ตรึงพร้อมกับท่าน ข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้าย
คนหนึ่ง²⁹ คนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น
ก็พูดหมิ่นประมาทท่าน สันศีรษะเยาะเย้ย
ว่า “เฮ้ย เจ้าเป็นคนที่จะทำลายพระวิหาร
แล้วสร้างขึ้นภายในสามวันนี่นา”³⁰ จึงช่วย
ตัวเองให้รอดเถอะ แล้วก็ลงจากกางเขน

เสียทีสิ” ³¹ ท่ามกลางพวกผู้นำทางศาสนา กับพวกธรรมาจารย์ ก็มีการเยาะเย้ยท่าน เหมือนกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้” ³² ขอเชิญอัล-มะซีฮุกษัตริย์ แห่งพงศ์พันธุ์นบียะอฺกูบลงมาจากกางเขน เดียวนี้เถอะ พวกเราจะได้เห็นและศรัทธา” และสองคนนั้นที่ถูกตรึงพร้อมกับท่านก็กล่าว คำหยาบช้าต่อท่าน

การตายของอีซา

³³ เมื่อถึงเวลาเที่ยงก็เกิดมืดมัวทั่ว แผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ³⁴ พอถึงบ่ายสาม โมง อีซาก็ร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “โอ้ ญูอัลลอฮฺ โอ้ ญูอัลลอฮฺ ไฉนทรงทอดทิ้งบ่าวเสีย?” ³⁵ บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า “ดูสิ เขากำลังร้องเรียกนบีอิลยาส” ³⁶ มีคน

หนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นหมักเปรี้ยว
เสียบปลายไม้้อ ส่งให้ท่านดื่มแล้วกล่าวว่า
“คอยดูซิว่านบีอิสยาสจะมาเอาเขาลงหรือ
เปล่า?” ³⁷ แล้วอีซาร้องเสียงดังแล้วก็ตาย
³⁸ ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน
ตั้งแต่บนตลอดล่าง ³⁹ ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่
ตรงหน้าท่าน เมื่อได้ยินท่านร้องเสียงดัง และ
เห็นว่าท่านตายอย่างไร จึงกล่าวว่า “ท่าน
ผู้นี้เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺจริง ๆ” ⁴⁰ ผู้หญิง
กลุ่มหนึ่งก็เฝ้ามองอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิง
เหล่านั้น มีมัรยัมชาวมักดาลา มัรยัมมารดา
ของยะอฺกูบน้อยและของโยเสส และนาง
สะโลเม ⁴¹ ผู้หญิงเหล่านั้นเป็นพวกที่ติดตาม
และปรนนิบัติท่าน เมื่อท่านอยู่ที่แคว้นกาลิลี
และยังมีผู้หญิงคนอื่น ๆ อีกหลายคนที่ยืนมา
ยังบียตุลมักดิสพร้อมกับท่าน

การฝังศพของอีซา

⁴² เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ และเพราะเหตุว่าวันนั้นเป็นวันเตรียมคือวันก่อนวันบริสุทธิ์⁴³ ยูสุฟจากอาริมาเธียซึ่งเป็นสมาชิกสภาและเป็นที่นับถือของคนทั้งหลาย อีกทั้งยังเป็นคนที่กำลังรอคอยการปกครองของอัลลอฮ์ไปหาปีลาตด้วยความกล้าหาญเพื่อขอศพของอีซา ⁴⁴ ปีลาตก็ประหลาดใจที่อีซาตายแล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามว่า ตายแล้วหรือ ⁴⁵ เมื่อรู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบศพให้แก่ยูสุฟ ⁴⁶ แล้วยูสุฟก็ไปซื้อผ้าปาน และนำศพลงมา เอาผ้าปานพันหุ้มไว้ แล้วนำศพไปวางไว้ในอุโมงค์ซึ่งสกัดจากศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁴⁷ มัรยัมชาวมักดาลา และมัรยัมมารดาของโยเสสได้เห็นสถานที่ที่ศพถูกบรรจุไว้

อีซาฟิ้นขึ้นจากความตาย

¹ เมื่อวันบริสุทธิผ่านพ้นไปแล้ว มัรยัมชาว
มักดาลา มัรยัมมารดาของยะอูบพร้อมกับ
นางสะโลเม ไปซื้อเครื่องหอมเพื่อจะนำไป
ชโลมศพของท่าน ² เวลารุ่งเช้าวันอาทิตย์
พอดวงอาทิตย์ขึ้น พวกนางก็มาที่อุโมงค์
³ และกำลังพูดกันอยู่ว่า “ใครจะช่วยกลิ้ง
ก้อนหินออกจากปากอุโมงค์” ⁴ เพราะเป็น
หินก้อนใหญ่ แต่เมื่อพวกนางมองดูก็เห็น
หินก้อนนั้นกลิ้งออกไปแล้ว ⁵ เมื่อพวกนาง
เข้าไปในอุโมงค์ ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งใส่
เสื้อคลุมยาวสีขาวนั่งอยู่ทางขวามือ พวกนาง
ก็ตกตะลึง ⁶ ชายหนุ่มคนนั้นบอกพวกนางว่า
“อย่ามัวตะลึงอยู่เลย พวกท่านมาหาอีซาชาว
นี้ซรอฮฺผู้ถูกตรึงที่กางเขนซิณะ อัลลอฮฺทรง
ทำให้ท่านฟิ้นขึ้นมาแล้ว ท่านไม่ได้อยู่ที่นี้

จงดูที่ที่วางศพของท่านเถิด ⁷ พวกท่านจงไปบอกพวกสาวกของอีซารวมทั้งเปโตรด้วยว่า อีซาจะไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน ที่นั่นแหละพวกท่านจะเห็นอีซา ดังที่อีซากล่าวกับพวกท่านไว้แล้ว” ⁸ หญิงเหล่านั้นจึงออกจากอุโมงค์แล้วรีบหนีไป เพราะพิศวงงงงวยและตกใจจนตัวสั่น พวกนางไม่ได้พูดกับใคร เพราะกลัว

อีซาปรากฏแก่มัรยัมชาวมักดาลา

[⁹ หลังจากท่านฟื้นขึ้นมาในวันเวลารุ่งเช้าวันอาทิตย์ ท่านปรากฏแก่มัรยัมชาวมักดาลาก่อน คือมัรยัมคนที่ท่านขับชัยภูวนอกเจ็ดตน ¹⁰ มัรยัมจึงไปบอกบรรดาคนที่เคยอยู่กับท่านมาก่อน ขณะที่พวกเขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์ ¹¹ เมื่อพวกเขาได้ยินว่าท่านมีชีวิตรอยู่และมัรยัมได้เห็นท่านแล้ว พวกเขายังไม่เชื่อ

อีซาปรากฎแก่สาวกสองคน

¹² ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ท่านปรากฎกายอีกรูปหนึ่งแก่สาวกสองคน ขณะที่พวกเขา กำลังเดินทางออกไปนอกเมือง ¹³ สาวกสองคนนั้นจึงกลับมาบอกสาวกคนอื่นๆ แต่พวกเขาไม่เชื่อ

การประทานคำบัญชาแก่ชอฮาบะฮุ

¹⁴ หลังจากนั้นท่านปรากฎกับสาวกสิบเอ็ดคน ขณะที่พวกเขา กำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่ ท่านตำหนิพวกเขาในเรื่องความสงสัยและใจดี้อดิ่ง เพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อคนที่ได้เห็นท่าน เมื่อท่านฟื้นขึ้นมาแล้ว ¹⁵ ท่านสั่งพวกสาวกว่า “พวกท่านจงออกไปทั่วโลก ดูนยา ประกาศข่าวดีแก่มนุษยทุกคน ¹⁶ ใครศรัทธาและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ใครไม่ศรัทธาจะต้องถูกลงโทษ ¹⁷ มีผู้ศรัทธาที่ไหน

สัญญาณเหล่านี้จะเกิดขึ้นที่นั่น คือพวกเขาจะขับชัยฎอนออกโดยนามของเรา พวกเขาจะพูดภาษาแปลกๆ¹⁸ พวกเขาจะจับงูได้ด้วยมือเปล่า ถ้าพวกเขากินยาพิษใดๆ มันจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา และพวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บคนป่วย แล้วคนเหล่านี้จะหายโรค”

อีซาขีนสู่สรวงสวรรค์

¹⁹ หลังจากอีซาผู้เป็นเจ้านายสั่งพวกเขาแล้ว อัลลอฮ์ก็ทรงรับท่านขึ้นสู่สรวงสวรรค์หนึ่งที่เบื้องขวาของอัลลอฮ์²⁰ พวกเขาจึงออกไปสั่งสอนทุกแห่งหน และพระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับพวกเขาและทรงสนับสนุนคำสอนของพวกเขา ด้วยการให้มีสัญญาณประกอบคำสอน]